

13 Αυγούστου, 1920

**Ομιλία του Αδόλφου Χίτλερ
στο Σόφιμπροϊγκαους του Μουάρου**

με θέμα:

«Γιατί είμαστε Αντισημίτες;»

13 Αυγούστου, 1920

Ομιλία
του
Αδόλφου Χίτλερ

στο Σόφιαπροϊξαους του Μονάρχου
με θέμα:

«Γιατί είμαστε Αντισημίτες;»

Δημόσια συγκέντρωση στη Μεγάλη Αίθουσα του Χοφμπρόιχαους, Παρασκευή 13 Αυγούστου 1920.

Αγαπητοί μου εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες!

Το γεγονός ότι γενικά μας περιγράφουν σαν τέρατα και ότι μας θεωρούν ιδιαίτερα αηδιαστικούς το έχουμε ήδη συνηθίσει, αλλά και το γεγονός ότι βρισκόμαστε στην πρώτη γραμμή στο ζήτημα, που μερικούς κυρίους τους ενοχλεί περισσότερο σήμερα στη Γερμανία, δηλαδή στο ζήτημα της αντιπαλότητας προς τους Εβραίους. Πάρα πολλά πράγματα τα καταλαβαίνουμε, αλλά αυτό δεν θέλουμε να το καταλάβουμε, και δεν το καταλαβαίνουμε κυρίως επειδή ο εργάτης λέει, «*τι σχέση μπορεί να υπάρχει μεταξύ των εργατών και του εβραϊκού ζητήματος*», γιατί στην πραγματικότητα, το μεγαλύτερο μέρος του λαού μας δεν έχει ακόμα ιδέα για τι είναι στην πραγματικότητα αυτό το ζήτημα. Η συντριπτική πλειοψηφία ίσως γνωρίζει αυτό το ζήτημα μόνο από συναισθηματική άποψη και κρίνει αμέσως: «*Nαι, καλά, έχω δει καλούς και κακούς ανθρώπους και από την άλλη πλευρά, ακόμα και ανάμεσά μας*». Πολύ λίγοι έχουν μάθει να κρίνουν το θέμα από καθαρή γνώση. Θα ήθελα να το συνδέσω με τη λέξη «δουλειά».

Τι σημαίνει πραγματικά δουλειά; Η δουλειά είναι μια δραστηριότητα που δεν την κάνω μόνο για χάρη μου, αλλά και προς όφελος των συνανθρώπων μου. Αν υπάρχει κάτι που ξεχωρίζει τον άνθρωπο από τα ζώα, είναι ακριβώς η δουλειά του, η οποία δεν καθοδηγείται μόνο από το ένστικτο κ.λπ., αλλά βασίζεται στην καθαρή αναγνώριση μιας συγκεκριμένης ανάγκης. Σχεδόν καμία επανάσταση δεν είχε τόσο βαθιά επίδραση σε αυτή τη γη όσο αυτή η αργή, που σταδιακά μετέτρεψε τον τεμπέλη των προϊστορικών χρόνων σε άνθρωπο της δουλειάς. Μπορούμε πιθανώς να υποθέσουμε εδώ ότι αυτή η δραστηριότητα ακολούθησε τρία κύρια στάδια.

Καταρχήν, η καθαρά ενστικτώδης ανάγκη για αυτοσυντήρηση. Τη βρίσκουμε όχι μόνο στους ανθρώπους, αλλά και στα ζώα, και μόνο αυτή η ενστικτώδης ανάγκη για αυτοσυντήρηση εξελίχθηκε αργότερα σε μια άλλη μορφή εργασίας, που είναι η εργασία από καθαρό **εγωισμό**. Άλλα και αυτό το δεύτερο στάδιο της δουλειάς, ξεπεράστηκε σταδιακά και ήρθε το τρίτο: η δουλειά που δεν γίνεται από μια ηθική αίσθηση του καθήκοντος, που δεν την κάνει το άτομο ίσως μόνο επειδή αναγκάζεται, αλλά την οποία σήμερα μπορούμε να ακολουθήσουμε σε κάθε βήμα, που την ασκούν εκατομμύρια άνθρωποι χωρίς ίσως να έχουν συνεχώς την ανάγκη να την κάνουν, που δένει χιλιάδες στοχαστές στη μελέτη τους μέρα με τη μέρα, νύχτα με τη νύχτα, χωρίς ίσως να είναι υλικά αναγκασμένοι, που κάνει εκατοντάδες χιλιάδες Γερμανούς εργάτες να

περιπλανώνται στους κήπους των σπιτιών τους μετά τις ώρες εργασίας τους και **σήμερα μπορούμε** να το βιώσουμε ότι εκατομμύρια άνθρωποι δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς κάποιο είδος απασχόλησης. Και όταν είπα νωρίτερα ότι αυτή ήταν μια αργή, αλλά ίσως και η μεγαλύτερη επανάσταση που έχουν βιώσει οι άνθρωποι μέχρι τώρα, τότε και αυτή η επανάσταση πρέπει τελικά να είχε μια συγκεκριμένη αιτία και αυτή η αιτία είναι και πάλι η μεγαλύτερη θεά αυτής της γης, αυτή που μπορεί να ωθήσει τους ανθρώπους στα άκρα: η θεά της ανάγκης.

Μπορούμε να εντοπίσουμε αυτή την ανάγκη σε αυτή τη γη σε ένα γκρίζο παρελθόν, κυρίως στο βόρειο τμήμα αυτού του κόσμου, σε εκείνες τις απίστευτα παγωμένες στέπες, σε εκείνα τα μέρη που πρόσφεραν μόνο την πιο άθλια ύπαρξη. Εκεί, για πρώτη φορά, ο άνθρωπος αναγκάστηκε να παλέψει ουσιαστικά για την ύπαρξή του, ότι του πρόσφερε σε αφθονία ο γελαστός Νότος χωρίς δουλειά, στον Βορρά έπρεπε να αγωνιστεί για να το πετύχει και έτσι εδώ γεννήθηκε ίσως η πρώτη και η πρωτοποριακή εφεύρεση: σε αυτές τις ψυχρές εκτάσεις, ο άνθρωπος αναγκάστηκε να αναζητήσει ένα υποκατάστατο για το μοναδικό δώρο του ουρανού, που κάνει δυνατή τη ζωή, τον ήλιο, και ο άνθρωπος, που για πρώτη φορά δημιούργησε τεχνητά τη σπίθα, αργότερα εμφανίστηκε στην ανθρωπότητα σαν θεός: ο Προμηθέας, αυτός που έφερε τη φωτιά.* Αυτός ο Βορράς ανάγκασε τους ανθρώπους να συνεχίσουν τη δραστηριότητά τους, να ντυθούν, να χτίσουν τις δικές τους κατοικίες, στην αρχή σπηλιές και αργότερα διαμερίσματα, εν ολίγοις, ουσιαστικά γέννησε μια πρακτική αρχή, την αρχή της εργασίας. Χωρίς αυτήν, η ύπαρξη εκεί πάνω θα ήταν αδύνατη.

Αν και αυτή η δουλειά ήταν υποτυπώδης, παρόλα αυτά ήταν ήδη μια δραστηριότητα που έπρεπε να προγραμματιστεί εκ των προτέρων και ο καθένας ήξερε ότι εάν δεν την έκανε, θα πέθαινε από την πείνα τον επόμενο βαρύ χειμώνα. Και την ίδια στιγμή έλαβε χώρα μια δεύτερη εξέλιξη: οι φοβερές ανάγκες και οι τρομερές στερήσεις λειτουργούσαν σαν μέσο για την **αναπαραγωγή καθαρής φυλής**. Ό,τι ήταν αδύναμο και άρρωστο δεν μπορούσε να επιβιώσει σε αυτήν την τρομερή περίοδο, αλλά βυθιζόταν από νωρίς στον τάφο και αυτό που έμενε ήταν μια φυλή γιγάντων σε δύναμη και υγεία· και ένα άλλο χαρακτηριστικό γεννήθηκε σε αυτές τις φυλές. Όπου οι άνθρωποι είναι εξωτερικά περιορισμένοι, όπου ο εξωτερικός τους κύκλος δράσης είναι περιορισμένος, εκεί αρχίζει να αναπτύσσεται το εσωτερικό τους, εξωτερικά περιορισμένο, εσωτερικά απεριόριστο, όσο περισσότερο ο άνθρωπος μέσω εξωτερικών δυνάμεων εξαρτάται από τον εαυτό του, τόσο βαθύτερη γίνεται η εσωτερική του ζωή, τόσο περισσότερο στρέφεται προς τα εσωτερικά πράγματα.

Αυτά τα τρία επιτεύγματα, η αναγνωρισμένη αρχή της **εργασίας σαν καθήκον**, σαν αναγκαιότητα, όχι μόνο για το άτομο και για τον εγωισμό του, αλλά για την ύπαρξη ολόκληρης αυτής της, αν και συχνά πολύ μικρής μάζας ανθρώπων, αυτών των μικρών φυλών, δεύτερον, η απόλυτη **σωματική υγεία** και, ως εκ τούτου, η φυσιολογική πνευματική

* Βλ. «Ο Αγώνας μου», σελ. 317, όπου ο Χίτλερ περιγράφει τον Άριο σαν τον «Προμηθέα της ανθρωπότητας».

υγεία και τρίτον, η βαθιά **εσωτερική** ψυχική ζωή έδωσε σε αυτές τις σκανδιναβικές φυλές τη δυνατότητα να σχηματίσουν κράτη σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο.

Όταν ακόμη και σ' αυτόν τον μακρινό βορρά αυτή η δύναμη δεν μπορούσε να εκφραστεί, εκείνη τη στιγμή κατάφερε, να γίνει αποτελεσματική, τη στιγμή που οι αλυσίδες του πάγου βυθίστηκαν και ο άνθρωπος μετακινήθηκε προς τα νότια σε μια ευνοϊκή, χαρούμενη, ελεύθερη φύση. Γνωρίζουμε ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι είχαν ένα κοινό σημείο: το σημάδι του ήλιου. Όλες οι λατρείες τους βασίζονταν στο **φως** και βρήκαν το σύμβολο, το εργαλείο για τη δημιουργία της φωτιάς, το σπινθήρα, τον σταυρό. Θα βρείτε αυτόν τον σταυρό σαν σβάστικα όχι μόνο εδώ, αλλά σκαλισμένο ακριβώς με τον ίδιο τρόπο σε πυλώνες ναών στην Ινδία και την Ιαπωνία. Είναι η σβάστικα των κοινοτήτων που κάποτε δημιουργήθηκαν από τον πολιτισμό των Άριων.

Αυτές οι φυλές λοιπόν, που τις ονομάζουμε **Άριες**, ήταν στην πραγματικότητα οι δημιουργοί όλων των μεταγενέστερων μεγάλων πολιτισμών που μπορούμε ακόμη σήμερα να εντοπίσουμε στην ιστορία. Γνωρίζουμε ότι η Αίγυπτος έφτασε στα πολιτιστικά της ύψη από Άριους μετανάστες, όπως και η Περσία και η Ελλάδα· οι μετανάστες ήταν ξανθοί Άριοι, με μπλε μάτια και ξέρουμε ότι εκτός από αυτά τα κράτη, δεν ιδρύθηκαν άλλα πολιτισμένα κράτη στη γη. Μπορεί να υπήρξαν μικτές φυλές μεταξύ των μαύρων, μελαχρινών, σκουρόχρωμων φυλών του νότου και των μεταναστευτικών φυλών του βορρά, αλλά δεν υπήρξαν ανεξάρτητα μεγάλα, δημιουργικά πολιτισμένα κράτη.

Γιατί λοιπόν αποκλειστικά ο Άριος κατέχει αυτή τη δύναμη για την **ίδρυση ενός κράτους**; Η απάντηση βρίσκεται αποκλειστικά στην αντίληψή του για την έννοια της **εργασίας**. Οι φυλές, που για πρώτη φορά δεν είδαν αυτή τη δραστηριότητα σαν ένα καταναγκασμό, αλλά σαν μια αναγκαιότητα που γεννήθηκε από δεκάδες χιλιάδες χρόνια, έπρεπε εξαρχής να υπερτερούν των άλλων, και τελικά η εργασία γενικά ήταν που ανάγκασε τους ανθρώπους να συνευρίσκονται, για να γίνεται καταμερισμός της εργασίας. Γνωρίζουμε ότι από τη στιγμή που η ατομική απασχόληση έπαψε να τροφοδοτεί το άτομο, μια ομάδα αναγκαζόταν να αναθέτει μια συγκεκριμένη εργασία σε κάποιον ιδιαίτερα ικανό, και ότι όταν υπήρξε ο καταμερισμός της εργασίας, η ένωση μεγαλύτερων ομάδων ανθρώπων έγινε απαραίτητη. Άρα τελικά, στην εργασία πρέπει να αναζητηθεί η δύναμη, που πρώτα ένωσε τις οικογένειες, μετά τις φυλές και αργότερα ίδρυσε τελικά κράτη.

Αν πρέπει να θεωρήσουμε την εργασία σαν **κοινωνικό καθήκον** σαν την πρώτη προϋπόθεση για την οικοδόμηση του κράτους, τότε η δεύτερη προϋπόθεση και αναγκαιότητα γι' αυτό είναι η **φυλετική υγεία** και η **φυλετική αγνότητα** και τίποτα δεν ωφέλησε περισσότερο αυτούς τους βόρειους κατακτητές όσο η εξαγνισμένη δύναμη τους πάνω στις διαβρωμένες και τεμπέλικες φυλές του νότου.

Εάν τώρα, πρόκειται να δημιουργηθούν κράτη, τότε αν δεν εξωραΐζονται από αυτό που γενικά ονομάζουμε **πολιτισμό** τότε είναι μια άδεια δομή. Αν τα δώσουμε όλα αυτά, και διατηρήσουμε μόνο τους σιδηροδρόμους, τα πλοία κ.λπ. αν αφαιρέσουμε όλα όσα σημαίνουν

τέχνη, επιστήμη και ούτω καθεξής, τότε στην πραγματικότητα ένα τέτοιο κράτος είναι εσωτερικά κενό, και εδώ βλέπουμε πάλι τη γονιμοποιητική δύναμη αυτών των βόρειων φυλών. Τη στιγμή που η μεγάλη τους εσωτερική φαντασία μπορούσε να κινηθεί σε μεγάλες ελεύθερες περιοχές, δημιούργησαν παντού αθάνατες αξίες. Βλέπουμε αυτό το φαινόμενο να επαναλαμβάνεται διαρκώς και σε μικρότερη κλίμακα. Ξέρουμε ότι από τα βάθη μιας μάζας γεννιούνται τα πνεύματα, τα οποία δεν μπορούν να αναπτυχθούν μέσα στη μάζα, αλλά από τη στιγμή που αποκτούν ελευθερία, αρχίζουν να κυριαρχούν και να επικρατούν στην τέχνη, την επιστήμη, αλλά και στην πολιτική. Ξέρουμε σήμερα ότι μεταξύ κράτους, έθνους, πολιτισμού, τέχνης, εργασίας υπάρχουν αλληλεπιδράσεις και ότι είναι τρέλα να πιστεύουμε ότι το ένα μπορεί να υπάρχει ανεξάρτητα από το άλλο. Σήμερα ξέρουμε, ότι – αν πάρουμε απλώς τον τομέα που χαρακτηρίζεται πάντα ως διεθνής – η τέχνη είναι ακριβώς αυτή που εξαρτάται απόλυτα από το κράτος. Η τέχνη ανέκαθεν άνθιζε κυρίως εκεί που οι μεγάλες πολιτικές εξελίξεις της πρόσφεραν την ευκαιρία. Ξέρουμε ότι η τέχνη στην Ελλάδα έφτασε στο υψηλότερο επίπεδο όταν το νεαρό κράτος θριάμβευσε νικηφόρα επί των περσικών στρατών. Μετά άρχισε να χτίζει την Ακρόπολη. Η Ρώμη έγινε πόλη της τέχνης μόνο μετά το τέλος των Καρχηδονιακών πολέμων και η Γερμανία έχτισε τους τεράστιους καθεδρικούς ναούς της στη Βορμς, στη Σπάγιερ, στο Λίμπουργκ αν ντερ Λαν κ.λπ. μόνο όταν η Γερμανική Αυτοκρατορία πέτυχε τις πιο λαμπρές επιτυχίες επί των Σαλίων.

Άρα μπορούμε να παρακολουθήσουμε αυτό το σημείο μέχρι την τελευταία σύγχρονη εποχή. Ξέρουμε ότι η τέχνη, ας πούμε για παράδειγμα η ομορφιά των γερμανικών πόλεων μας, ήταν πάντα εξαρτημένη από την πολιτική ανάπτυξη αυτών των πόλεων, ότι οι πολιτικοί προβληματισμοί κάποτε ήταν καθοριστικοί για να γίνει το Παρίσι αυτό που ήταν, ότι οι πολιτικές σκέψεις οδήγησαν τον Ναπολέων Γ' να εφαρμόσει ρυθμίσεις στις λεωφόρους, κάτι που ώθησε τον Φρειδερίκο τον Μέγα να επεκτείνει την λεωφόρο «Unter den Linden», έτσι και στο Μόναχο ήταν τελικά η πολιτική συνειδητοποίηση ότι αυτή η πόλη δεν θα μπορούσε να γίνει σημαντική μέσω της βιομηχανίας και ότι σαν υποκατάστατο έπρεπε να επιλεγεί η τέχνη, για να την ανυψώσει σε μια πόλη που ο καθένας θα ήθελε να δει, αν ήθελε να δει τη Γερμανία. Το ίδιο συνέβη και στη Βιέννη και πάντα έτσι ήταν και έτσι θα παραμείνει.

Το ίδιο ισχύει και με τις άλλες τέχνες. Μόνο όταν άρχισε να ξεφυτρώνει στην κατακερματισμένη, ανίσχυρη Γερμανία ένα κράτος, ξεκίνησε ξανά μια γερμανική τέχνη που ήταν περήφανη που μπορούσε να αυτοαποκαλείται έτσι. Ο Ρίχαρντ Βάγκνερ εμπίπτει ακριβώς στην περίοδο κατά την οποία η Γερμανία αναδύθηκε από τη ντροπή της αδυναμίας για να γίνει ένα ενοποιημένο, μεγάλο γερμανικό Ράιχ.

Άρα λοιπόν, δεν εξαρτάται μόνο η τέχνη από το κράτος, από την πολιτική του κράτους, αλλά και η εργασία, στο βαθμό που μόνο ένα υγιές κράτος είναι σε θέση να παράσχει εργασιακές ευκαιρίες και να αξιοποιήσει επωφελώς τη δύναμη των πολιτών του. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, αντιστρόφως, γνωρίζουμε ότι και η φυλή σχετίζεται με όλα τα

υπόλοιπα. Ένα κράτος με μια άρρωστη, διαβρωμένη, ανθυγιεινή φυλή δεν μπορεί ποτέ να δημιουργήσει ένα σπουδαίο έργο τέχνης ή να ασκήσει σπουδαία πολιτική ή ακόμα και να χαρεί με την αφθονία του.

Καθένας από αυτούς τους παράγοντες εξαρτάται από τον άλλο.

Μόνο όταν όλα αλληλοσυμπληρώνονται μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει αρμονία σε ένα κράτος που θέλουμε να το φανταστούμε σαν γερμανικό.

Τώρα πρέπει να αναρωτηθούμε: Τι γνώμη έχει ο **Εβραίος** για την ίδρυση του κράτους; Έχει και ο Εβραίος τη δύναμη να σχηματίζει κράτη κ.λπ. Θα πρέπει να εξετάσουμε πρώτα **τη θέση του** για την εργασία, το πώς αντιλαμβάνεται πραγματικά την αρχή της εργασίας, και θα πρέπει να με συγχωρήσετε που παίρνω πρώτα το βιβλίο που ονομάζεται Βίβλος, για το οποίο δεν θέλω να ισχυριστώ ότι όλα όσα λέει είναι απολύτως σωστά· γιατί ξέρουμε, ότι ο Ιουδαϊσμός δούλεψε πολύ ελεύθερα πάνω σε αυτό, αλλά τουλάχιστον ένα πράγμα είναι σίγουρο, δεν το έγραψε κανένας αντισημίτης. (*Γέλια.*) Αυτό είναι σημαντικό γιατί κανένας αντισημίτης δεν θα μπορούσε να γράψει πιο τρομερό κατηγορητήριο εναντίον της εβραϊκής φυλής από ό,τι η Βίβλος, την Παλαιά Διαθήκη. Πρέπει να ξεχωρίσουμε μια φράση: «Με τον ιδρώτα του προσώπου σου θα βγάζεις το ψωμί σου». Και εδώ θέλει να πει ότι αυτή ήταν η τιμωρία για την αμαρτία.

Αξιότιμοι παρευρισκόμενοι! Εδώ είναι ένας ολόκληρος κόσμος που μας χωρίζει, γιατί δεν μπορούμε να δούμε τη δουλειά σαν τιμωρία, γιατί αλλιώς θα ήμασταν όλοι κατάδικοι. Άλλα και δεν θέλουμε να τη δούμε σαν τιμωρία. Πρέπει να ομολογήσω ότι δεν θα μπορούσα να είμαι χωρίς δουλειά, και εκατοντάδες χιλιάδες και εκατομμύρια θα μπορούσαν να αντέξουν ίσως για 3, για 5 ή για 10 μέρες, αλλά δεν θα μπορούσαν να ζήσουν 90 ή 100 ημέρες χωρίς δουλειά. Ακόμα κι αν υπήρχε στ' αλήθεια αυτός ο παράδεισος, αυτή η λεγόμενη γη της επαγγελίας, ο λαός μας δεν θα ήταν ευτυχισμένος σ' αυτήν. (*Φωνές: Πολύ σωστά!*) Θα ψάχναμε οπωσδήποτε έναν τρόπο να κάνουμε κάτι, κι αν ο Γερμανός δεν είχε άλλη επιλογή, προσωρινά τουλάχιστον, θα έσπαζε ο ένας το κεφάλι του άλλου. (*Γέλια.*) Δεν θα μπορούσαμε να αντέξουμε μια απεριόριστη ηρεμία.

Βλέπουμε ήδη μια μεγάλη διαφορά, γιατί αυτό γράφτηκε από έναν Εβραίο, και είτε είναι αλήθεια είτε όχι, δεν έχει σημασία, είναι η αντίληψη του εβραϊσμού για την δουλειά· γι' αυτόν η δουλειά δεν είναι μια αυτονόητη ηθική υποχρέωση, αλλά μόνο ένα μέσο για τη διατήρηση του εαυτού του. Αυτό για εμάς δεν είναι δουλειά· γιατί από τη στιγμή που την ερμηνεύουν έτσι, είναι ξεκάθαρο ότι οποιαδήποτε δραστηριότητα από την οποία μπορώ ενδεχομένως να συντηρηθώ χωρίς να λαμβάνω υπόψη τους συνανθρώπους μου θα μπορούσε να ονομαστεί εργασία. Και ξέρουμε ότι αυτή η εργασία κάποτε συνίστατο στην λεηλασία μετακινούμενων καραβανιών και ότι σήμερα συνίσταται στην συστηματική λεηλασία χρεωμένων αγροτών, βιομηχάνων, πολιτών κλπ. και ότι η μορφή έχει σύγουρα αλλάξει, αλλά η αρχή είναι η ίδια. Αυτό εμείς δεν το λέμε δουλειά, αλλά ληστεία. (*Φωνές: Πολύ σωστά!*)

Αν αυτή η πρώτη θεμελιώδης έννοια μας χωρίζει, τότε αμέσως μας χωρίζει και μια δεύτερη. Σας εξήγησα νωρίτερα ότι αυτή η μεγάλη περίοδος στον βορρά αναπαρήγαγε καθαρές φυλές. Αυτό που πρέπει να γίνει κατανοητό είναι ότι από αυτές τις φυλές όλα τα κατώτερα και αδύναμα πέθαναν σταδιακά και ότι μόνο τα πιο υγιή σώματα παρέμειναν. Και εδώ ο Εβραίος διαφέρει, επειδή δεν έχει καθαρή προέλευση, αλλά έκανε αιμομιξία και πολλαπλασιάστηκε ασύγκριτα, αλλά μόνο μέσα στον κύκλο του και εδώ χωρίς καμία επιλογή, και έτσι βλέπουμε να μεγαλώνει μια γενιά που, μέσα από αυτή την αιμομιξία, έχει όλα τα ελαττώματα που είναι εγγενείς στην ενδογαμία*.

Τέλος, στον Εβραίο λείπει ακόμη και η τρίτη προϋπόθεση, η εσωτερική ψυχική εμπειρία. Δεν χρειάζεται να περιγράψω πώς διαμορφώθηκε γενικά ο Εβραίος. Τον ξέρετε όλοι. (Γέλια.) Αυτή η διαρκής αδημονία, που δεν του δίνει ποτέ την δυνατότητα, να ανασυγκροτηθεί μέσα του, να αφεθεί σε μια ψυχική διάθεση! Στην πιο εορταστική του στιγμή, τα μάτια του να θολώνουν και βλέπεις πώς ακόμα και στην πιο όμορφη όπερα ο άνθρωπος υπολογίζει μερίσματα. (Γέλια.) Ποτέ ο Εβραίος δεν είχε δική του τέχνη. (Πολύ σωστά.) Έχτισε τους ναούς του με ξένους αρχιτέκτονες, αρχικά από Ασσύριους, στη συνέχεια, στη δεύτερη ανοικοδόμηση, από Ρωμαίους καλλιτέχνες. Ο ίδιος προσωπικά δεν άφησε πίσω του καμία τέχνη σαν πολιτισμό, κανένα γλυπτό, κανένα κτίσμα, τίποτα απολύτως. Άλλα και όσο αφορά τη μουσική, δεν ξέρουμε τίποτα άλλο εκτός από το γεγονός ότι είναι ικανός να αντιγράφει καλά τη μουσική των άλλων, αν και δεν θέλω να κρύψω το γεγονός ότι σήμερα έχουμε πολλούς διάσημους μαέστρους από τις τάξεις τους, που γίνονται διάσημοι χάρη σε έναν εβραϊκό Τύπο οργανωμένο χωρίς άλλο.** (Γέλιο.)

Αν ένας λαός δεν διαθέτει αυτά τα τρία χαρακτηριστικά, δεν μπορεί να είναι πολιτισμένος και αυτό είναι αλήθεια. Γιατί ο Εβραίος ήταν πάντα ένας νομάδας μέσα από τους αιώνες και μάλιστα σε μεγάλη κλίμακα. Ποτέ δεν είχε αυτό που λέμε κράτος. Η μεγάλη πλάνη που επικρατεί ακόμα και σήμερα μεταξύ μας είναι ότι η Ιερουσαλήμ ήταν η πρωτεύουσα ενός εβραϊκού κράτους εβραϊκής εθνικότητας. Πρώτα απ' όλα, εκείνη την εποχή το χάσμα μεταξύ των Εβραίων από τη φυλή του Ιούδα και του Κέιλεμπ και των βόρειων Ισραηλιτικών φυλών ήταν ακόμη ουσιαστικά αγεφύρωτο, και ο Δαβίδ ήταν ο πρώτος που κατόρθωσε να γεφυρώσει αυτό το χάσμα και να δημιουργήσει σταδιακά μια σύνδεση μέσω της ενιαίας λατρείας του Θεού Ιεχωβά. Ξέρουμε ακριβώς, ότι αυτή η λατρεία επέλεξε πολύ αργότερα σαν μοναδική της έδρα την Ιερουσαλήμ και ότι μόνο από εκείνη τη στιγμή ο εβραϊκός λαός απέκτησε μια έδρα, όπως ακριβώς σήμερα, επέλεξε το Βερολίνο ή τη Νέα Υόρκη ή τη Βαρσοβία κ.λπ. (Πολύ σωστά.) Ήταν μια πόλη στην οποία, χάρη στις άλλες ικανότητες και τα χαρακτηριστικά τους, κέρδισαν σταδιακά την υπεροχή, εν μέρει με τη δύναμη των όπλων και εν μέρει με τη δύναμη των σαλπίγγων. Εξάλλου ο Εβραίος και τότε ζούσε σαν παράσιτο στα

* Βλέπε Τέοντορ Φριτς: «Εγχειρίδιο του Εβραϊκού Ζητήματος» (Handbuch der Judenfrage), σελ. 128

** Πιθανόν μια αναφορά στον Μπρούνο Βάλτερ, του οποίου η θέση στο Μόναχο στοχοποιούνταν εκείνη την εποχή.

σώματα των άλλων λαών και αυτό έκανε· γιατί ένας λαός που δεν θέλει να υποβληθεί από μόνος του στη δουλειά – το μερικές φορές άχαρο έργο της δημιουργίας και διατήρησης ενός κράτους – να δουλέψει στα ορυχεία, στα εργοστάσια, στις κατασκευές κ.λπ., όλες αυτές οι δουλειές, που είναι τόσο δυσάρεστες για έναν Εβραίο – ένας τέτοιος λαός ποτέ δεν θα ιδρύσει μόνος του ένα κράτος για τον εαυτό του, αλλά θα προτιμά πάντα να ζει σαν τρίτος σε ένα άλλο κράτος, όπου αυτές οι δουλειές θα γίνονται από άλλους και αυτός θα είναι μόνο ο διαμεσολαβητής των συναλλαγών, ο έμπορος στην καλύτερη περίπτωση ή όπως λέμε σήμερα στα γερμανικά, ο ληστής, ο νομάδας που κάνει τις ίδιες επιδρομές που έκανε και κάποτε. (*Βοές μπράβο και χειροκρότημα.*)

Άρα λοιπόν, μπορούμε αμέσως να καταλάβουμε γιατί το σύνολο του σιωνιστικού κράτους και η ίδρυσή του δεν είναι παρά μια κωμωδία. Ο κ. Αρχιραβίνος το επιβεβαίωσε για την Ιερουσαλήμ: «*To σημαντικότερο δεν θα ήταν η ίδρυση αυτού του κράτους, διότι είναι πολύ αμφίβολο αν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί τώρα, αλλά δεν είναι απαραίτητο, διότι ο εβραϊσμός χρειάζεται αυτή την πόλη (Ιερουσαλήμ) μόνο και μόνο για να έχει ένα πνευματικό ιδεολογικό κέντρο, "ουσιαστικά και πραγματικά σήμερα, έχουμε ήδη γίνει κύριοι μιας ολόκληρης σειράς κρατών στα οποία κυριαρχούμε χρηματοδοτικά, οικονομικά αλλά και πολιτικά."*»* Αυτό λοιπόν το σιωνιστικό κράτος δεν θέλει τίποτα άλλο από το να ρίχνει στάχτη στα μάτια των ανυποψίαστων. Προσπαθούν να εξηγήσουν ότι, όπως και να 'χει, έχουν βρεθεί πολλοί Εβραίοι που θα ήθελαν να πάνε εκεί σαν αγρότες, σαν εργάτες, ακόμη και σαν στρατιώτες. (*Γέλια.*) Και αν πραγματικά είχαν μέσα τους αυτή την παρόρμηση, το γερμανικό Ράιχ σήμερα θα χρειαζόταν αναγκαστικά αυτούς τους ιδανικούς ανθρώπους για να κόψουν τύρφη, για να δουλέψουν στα ανθρακωρυχεία, θα μπορούσαν να συμμετάσχουν στην επέκταση των μεγάλων έργων μας με την υδάτινη ισχύ μας, τις λίμνες μας, κ.λπ., αλλά αυτό δεν τους περνάει από το μυαλό. Ολόκληρο το σιωνιστικό κράτος δεν πρέπει να γίνει παρά το τελευταίο ολοκληρωμένο πανεπιστήμιο των διεθνών του απατεώνων και από εκεί θα πρέπει να διευθύνονται τα πάντα και κάθε Εβραίος θα πρέπει, ούτως ειπείν, να έχει και μια ασυλία σαν πολίτης του Παλαιστινιακού Κράτους (*Γέλια!*) και παράλληλα θα διατηρήσει φυσικά και τα δικαιώματα του πολίτη του κράτους μας: αλλά με αυτό καταφέρνει κάτι, γιατί αν ποτέ πιάσεις έναν Εβραίο στα πράσα, δεν θα είναι Γερμανοεβραίος, αλλά πολίτης της Παλαιστίνης.** (*Γέλια.*)

Πρώτα απ' όλα, μπορούμε να πούμε ότι ο Εβραίος δεν μπορεί να κάνει τίποτα γι' αυτό, ότι όλα έχουν μια αιτία στη φυλή του, δεν μπορεί να πάει πέρα από αυτό και επομένως δεν έχει σημασία αν το άτομο είναι καλό ή κακό, πρέπει να ενεργεί ακριβώς σύμφωνα με το νόμο της φυλής του, όπως και κάθε μέλος του λαού μας, από τον οποίο δεν μπορεί να αποχωριστεί, όπως και ο καθένας χαρακτηρίζει τον πιο σκληρό Σπαρτα-

* Βλέπε Τέοντορ Φριτς, 'Ενα επικίνδυνο δέλεαρ, στο «Σφυρί» (Hammer) 19 (1920), Νο 436 της 15ης Αυγούστου, σελ. 299, όπου παραθέτει υποτιθέμενες δηλώσεις από μια «ραβινική λατρεία» στην Παλαιστίνη σχετικά με αυτό το θέμα.

** Βλέπε «Σφυρί» (Hammer) 18 (1919), Νο 418, σελ. 440: «Το νέο εβραϊκό κράτος» (Der neue Judenstaat).

κιστή, στην πραγματικότητα επισημαίνει τη σημερινή γερμανική ευγένεια, επειδή στρέφει την οργή του μόνο σε μια άλλη πλευρά από εκείνη που θα έπρεπε να στρέψει και σαν αρκετά καλοπροαίρετος δεν προσέχει αυτούς που τον καθοδηγούν. Ο Εβραίος λοιπόν παντού είναι ο Εβραίος που εκπροσωπεί αποφασιστικά, συνειδητά ή ασυνείδητα, τα συμφέροντα της φυλής του.

Βλέπουμε, ότι ήδη εδώ στην φυλή υπάρχουν δύο μεγάλες διαφορές: ο Αρειανισμός σημαίνει μια ηθική αντίληψη για την εργασία και ως εκ τούτου αυτό που λέμε τόσο συχνά σήμερα: Σοσιαλισμός, κοινοτικό πνεύμα, το κοινό καλό πριν από το προσωπικό συμφέρον – ο Ιουδαϊσμός σημαίνει η εγωιστική αντίληψη για την εργασία και συνεπώς μαμονισμός και υλισμός, το αντίθετο του σοσιαλισμού. (*Πολύ σωστά.*) Και σ' αυτήν την ιδιότητα, που δεν μπορεί να την ξεπεράσει, που είναι στο αίμα του, την αναγνωρίζει και ο ίδιος, μόνο σ' αυτή την ιδιότητα βρίσκεται η ανάγκη για τον Εβραίο να ενεργεί απόλυτα καταστροφικά για το κράτος. Δεν έχει επιλογή, είτε το θέλει είτε όχι. Αυτό σημαίνει ότι δεν είναι σε θέση να σχηματίσει ένα δικό του κράτος, γιατί αυτό λίγο-πολύ απαιτεί πάντα μεγάλη κοινωνική συνείδηση. Αυτό τον κάνει περισσότερο ικανό να ζει σαν παράσιτο στα άλλα κράτη, να ζει σαν φυλή μέσα σε άλλες φυλές σαν κράτος σε άλλα κράτη, και βλέπουμε εδώ πολύ καθαρά ότι η φυλή από μόνη της δεν έχει ακόμη την δυνατότητα της δημιουργίας κράτους εάν δεν έχει ορισμένα χαρακτηριστικά που πρέπει να βρίσκονται στη φυλή, που πρέπει να είναι έμφυτα σε αυτήν με βάση το αίμα της και ότι, αντίθετα, μια φυλή που δεν έχει αυτά τα χαρακτηριστικά έχει την ιδιότητα να καταστρέψει τη φυλή και το κράτος, ανεξάρτητα από το αν το άτομο είναι καλό ή κακό.

Μπορούμε να εντοπίσουμε αυτή τη μοίρα του Ιουδαϊσμού από τους πιο παλιούς προϊστορικούς χρόνους.

Δεν είναι απαραίτητο όλα όσα γράφει η Βίβλος να είναι αληθινά λέξη προς λέξη, αλλά σε γενικές γραμμές δίνει ένα απόσπασμα τουλάχιστον κατά την άποψη της Ιουδαϊκής ιστορίας, όπως την έφτιαξαν οι Εβραίοι για τον εαυτό τους και εκεί βλέπουμε ότι ο Εβραίος έγραψε αυτό το έργο εντελώς αθώα. Δεν του φαίνεται τερατώδες που περιγράφει πώς, με πονηριά και απάτη, διείσδυε και μόλυνε την μια φυλή μετά την άλλη, πώς πάντα τον έδιωχναν, αλλά χωρίς να προσβάλλεται, διάλεγε μια άλλη. Πώς έκανε μαστροπείες και παζαρέματα όταν επρόκειτο για τα ιδανικά του, πρόθυμος να θυσιάσει και την οικογένειά του. Ξέρουμε ότι πριν από λίγο καιρό πέρασε από εδώ ένας κύριος, ο Ζίγκμουντ Φρένκελ, που έγραψε στα τελευταία του άρθρα ότι θα ήταν εντελώς άδικο να κατηγορήσουμε τους Εβραίους για υλιστικό πνεύμα, αν λάβουμε υπόψη μόνο την ηλιόλουστη και στενή οικογενειακή ζωή των Εβραίων.* Αυτή η στενή οικογενειακή ζωή δεν εμπόδισε ούτε για μια στιγμή τον προπάτορά τους, τον Αβραάμ, να παντρέψει αμέσως τη γυναίκα του με τον Φαραώ της Αιγύπτου μόνο και μόνο για να μπορέσει

* Ο εμπορικός σύμβουλος του Μονάχου δρ. Ζίγκμουντ Φρένκελ δημοσίευσε στην εφημερίδα «Münchener Neueste Nachrichten» (Τελευταία Νέα του Μονάχου) No. 298 της 23ης Ιουλίου 1920 ένα άρθρο «Το εβραϊκό ζήτημα», μια επάξια απεικόνιση των ανησυχιών για τη γερμανοεβραϊκή συνύπαρξη από έναν Εβραίο του οποίου οι πρόγονοι είχαν ζήσει στο Μόναχο για πέντε γενιές.

να κάνει επιχειρήσεις. (*Γέλια.*) Και αυτός είναι ο προπάτορας και ο γενάρχης και όπως ήταν ο κύριος μπαμπάς, έτσι έγιναν και οι γιοι και ποτέ δεν περιφρονούσαν αυτές τις επιχειρήσεις και, για να βεβαιωθείτε, δεν τις περιφρονούν ούτε και σήμερα. Όσοι ήταν στρατιώτες, θα θυμούνται ότι στη Γαλικία ή την Πολωνία, έβλεπαν αυτούς τους Αβράμηδες σε κάθε σιδηροδρομικό σταθμό. (*Χειροκρότημα και γέλιο.*) Αυτή την εισχώρηση και την πίεση ο Εβραίος την έκανε και σε άλλες φυλές μέσα σε χιλιάδες χρόνια και ξέρουμε καλά ότι κάθε φορά που έμενε κάπου για μεγάλο χρονικό διάστημα γινόταν αντιληπτό το ίχνος της κατάρρευσης και ότι τελικά δεν υπήρχε άλλη επιλογή για τους λαούς από το να ελευθερωθούν από τον ανεπιθύμητο επισκέπτη ή να καταστραφούν οι ίδιοι. Ξέρουμε ότι μεγάλες πληγές έπεσαν πάνω στους λαούς, όπως οι δέκα που έπεσαν πάνω στην Αίγυπτο – σήμερα βιώνουμε αυτές τις πληγές από πρώτο χέρι – και τελικά η υπομονή των Αιγυπτίων εξαντλήθηκε. Αν ο χρονογράφος αναφέρει ότι ο Εβραίος ήταν, κατά κάποιο τρόπο, ο υπομονετικός και αυτός που τελικά έφυγε, αυτό δεν μπορεί να ήταν έτσι, γιατί μόλις σχεδόν είχαν βγει έξω, ένοιωσαν την επιθυμία να γυρίσουν πίσω στις κατσαρόλες με το κρέας. (*Γέλια.*) Στην πραγματικότητα φαίνεται ότι τα πράγματα δεν είχαν πάει τόσο άσχημα γι' αυτούς. Άλλα ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι είναι αλήθεια ότι οι Αιγύπτιοι αναγκάστηκαν σταδιακά να τους χρησιμοποιήσουν για την κατασκευή των πυραμίδων τους, αυτό είναι το ίδιο σαν να προτείναμε σήμερα να δώσουμε σε αυτή τη φυλή μια αμειβόμενη απασχόληση στα ορυχεία και στα λατομεία μας κ.λπ. και όπως ακριβώς δεν θα βλέπατε αυτή τη φυλή να πηγαίνει σήμερα εκεί οικειοθελώς, έτσι και τότε δεν θα την βλέπατε να χτίζει οικειοθελώς τις πυραμίδες στην Αίγυπτο και έτσι δεν έμενε τίποτε άλλο παρά να τους αναγκάσουν. Αυτό που εκατοντάδες χιλιάδες άλλοι το κάνουν σαν αυτονόητο, αυτό για τους Εβραίους είναι ένα κεφάλαιο του εβραϊκού μίσους και του εβραϊκού διωγμού.

Ο Εβραίος αργότερα κατάλαβε πώς να εισχωρήσει κρυφά σε ένα κράτος συγκεκριμένα, στην ανερχόμενη Ρώμη. Μπορούμε να εντοπίσουμε τα ίχνη του στη νότια Ιταλία. Εκεί ήταν $2\frac{1}{2}$ αιώνες π.Χ. εγκαταστάθηκε παντού και οι άνθρωποι άρχισαν να τον αποφεύγουν. Μιλούσε με περίπλοκες λέξεις, ότι είναι έμπορος και μας εξηγεί σε πολλά ρωμαϊκά κείμενα, ότι εμπορευόταν τα πάντα εκεί όπως κάνει σήμερα, από κορδόνια μέχρι κορίτσια (*Πολύ σωστά!*) και ξέρουμε ότι τελικά ο κίνδυνος γινόταν όλο και μεγαλύτερος και ότι η εξέγερση μετά τη δολοφονία του Ιούλιου Καίσαρα υποδαυλίστηκε κυρίως από Εβραίους. Ο Εβραίος ήξερε ήδη τότε να μεταχειρίζεται ευγενικά τους άρχοντες αυτής της γης. Μόνο όταν κλονιζόταν η κυριαρχία του άρχιζε να γίνεται εθνικά Εβραίος και ξαφνικά αποκάλυπτε την ορθάνοιχτη καρδιά του στις ανάγκες των πλατιών μαζών. Τώρα βλέπουμε να ακολουθεί την ίδια διαδικασία και στη Ρώμη. Ξέρουμε ότι ο Εβραίος χρησιμοποίησε ειδικά τον Χριστιανισμό, όχι από αγάπη για τον Χριστιανισμό, αλλά εν μέρει μόνο από τη γνώση ότι αυτή η νέα θρησκεία απέρριπτε πάνω από όλα την επίγεια εξουσία και την εξουσία του κράτους και αναγνώριζε μόνο έναν ανώτερο, υπερφυσικό Κύριο, ότι αυτή η θρησκεία ήταν το τσεκούρι

που έπρεπε να κόψει τις ρίζες του ρωμαϊκού κράτους, που ήταν χτισμένο πάνω στην εξουσία των αρχών και έγινε ο φορέας αυτής της νέας θρησκείας, ο μεγαλύτερος διανομέας της και την χρησιμοποίησε, όχι για να γίνει ο ίδιος χριστιανός, αφού δεν μπορούσε, παρέμεινε πάντα Εβραίος, όπως ακριβώς και σήμερα ο σοσιαλιστής μας της εβραϊκής φυλής πποτέ δεν υποβιβάζεται σε εργάτη, αλλά παραμένει πάντα ο κύριος και υποκρίνεται στους σοσιαλιστές. (Μπράβο και χειροκροτήματα!) Το ίδιο έκανε και τότε, πριν από 2000 χρόνια, και ξέρουμε ότι η νέα διδασκαλία, που δεν ήταν παρά μια αναγέννηση του αυτονόητου, ότι σε ένα κράτος οι άνθρωποι δεν θα έπρεπε να είναι χωρίς δικαιώματα, ότι κυρίως σε ένα κράτος με τις ίδιες υποχρεώσεις θα έπρεπε να υπάρχουν και ίσα δικαιώματα, ότι αυτή η αυτονόητη διδασκαλία αναγκάστηκε σταδιακά να πάρει θέση εναντίον του Εβραίου, όπως και σήμερα η ίδια αυτονόητη διδασκαλία του σοσιαλισμού αναγκάζεται να πάρει θέση ενάντια στους διαστρεβλωτές και στους καταστροφείς της εβραϊκής φυλής. Ξέρουμε ότι ο Εβραίος τελικά έκανε την εμφάνισή του σε όλη τη διάρκεια του Μεσαίωνα, τον βρίσκουμε σε όλα τα ευρωπαϊκά κράτη και παντού τον βλέπουμε μόνο σαν ταράστιο να δουλεύει με τη νέα του αρχή και τα μέτρα που ήταν άγνωστα στους λαούς εκείνη την εποχή που του έδωσαν την επιτυχία και σταδιακά από νομάδας μετατράπηκε σε άπληστο και αιμοβόρο ληστή της σύγχρονης εποχής και τον οδήγησαν τόσο μακριά και για τόσο καιρό, μέχρι που ο ένας λαός μετά τον άλλο επαναστάτησαν και προσπάθησαν να αποτινάξουν αυτή τη μάστιγα.

Ξέρουμε πολύ καλά ότι δεν είναι αλήθεια να λέμε σήμερα ότι ο Εβραίος αναγκάστηκε να κάνει αυτή τη δραστηριότητα, επειδή δεν του επιτρεπόταν να αποκτήσει γη. Επιτρεπόταν στον Εβραίο να αποκτήσει γη παντού, αλλά δεν τη χρησιμοποιούσε για να την καλλιεργήσει, αλλά για τον ίδιο σκοπό που τη χρησιμοποιεί και σήμερα, σαν αντικείμενο εμπορίου. Οι πρόγονοί μας ήταν ακόμη πιο καλύτεροι, είχαν την επίγνωση ότι η γη είναι ιερή, ότι είναι ένας ιερός τόπος του λαού και όχι κάτι που παζαρεύεται και απέκλεισαν τους Εβραίους. (*Δυνατή επιδοκιμασία και χειροκρότημα.*) Και αν πποτέ ο Εβραίος είχε την παραμικρή πρόθεση να καλλιεργήσει γη και να ιδρύσει το δικό του κράτος σε μια εποχή, που σηκώθηκαν τα πέπλα σε πολλά νέα μέρη της γης και περιοχές, όταν ολόκληρες περιοχές του κόσμου έγιναν προσβάσιμες, τότε ο Εβραίος θα είχε την ευκαιρία να πάρει και να πάρει μια έκταση, να την καλλιεργήσει και να φτιάξει μια πατρίδα (*Πολύ σωστά!*) αν είχε χρησιμοποιήσει μόνο ένα μικρό μέρος της δύναμης, της πανουργίας, της πονηριάς, της βιαιότητας, της ασπλαχνίας που διαθέτει και να χρησιμοποιήσει τα οικονομικά μέσα που είχε στη διάθεσή του. Γιατί αν αυτή η δύναμη ήταν αρκετή για να υποτάξει ολόκληρους λαούς, θα ήταν ακόμα πιο εύκολο για να δημιουργήσει ένα δικό του κράτος, αν υπήρχε μόνο η βασική προϋπόθεση γι' αυτό, δηλαδή η θέληση για εργασία, όχι μόνο με την έννοια του τεράστιου κέρδους και του τοκογλυφικού εμπορίου, αλλά και με την έννοια των εκατομμυρίων ανθρώπων, που όλοι πρέπει να εργαστούν, για να γίνει δυνατή η ζωή για ένα κράτος και μέσα σε ένα κράτος για έναν λαό. Αντίθετα, ακόμα και

σήμερα τον βλέπουμε να εμφανίζεται σαν καταστροφέας: μέχρι πρόσφατα, και εδώ βλέπουμε τη μεγάλη αλλαγή, πώς ο Εβραίος ήταν κάποτε μόνο ένας Εβραίος της αυλής και με οξυδερκή σκέψη κατάλαβε ότι ήταν αρκετό να φανεί ότι υποτάσσεται στον άρχοντα και να προσποιείται τον ευγενικό, για να μπορέσει να κυριαρχήσει και στα έθνη, ότι το μόνο που χρειαζόταν ήταν να διεγείρει τις επιθυμίες αυτών των υψηλών αρχόντων, να τους δείξει πράγματα που δεν μπορούσαν να πραγματοποιηθούν, να τους δώσει τα χρήματα, παρασύροντάς τους έτσι σταδιακά στην κυριαρχία του δανειστή και με αυτό τον τρόπο να αποκτήσει ξανά εξουσία πάνω στα έθνη. Και αυτό το παιχνίδι το έπαιξαν με παρόμοια σκληρότητα οι ίδιοι Εβραίοι που, λίγα χρόνια αργότερα, έγιναν οι ανεκτικοί Εβραίοι, οι ανθρωπιστές Εβραίοι, οι φιλάνθρωποι Εβραίοι και με την αίσθηση της ανθρωπιάς τους και της θυσίας τους απέναντι στον πληθυσμό μας, διαχωρίστηκαν με τέτοιο τρόπο που τα δικά τους περιουσιακά στοιχεία δεν πήγαιναν εξ ολοκλήρου σε αυτόν. (Πολλά γέλια.) Είπα ότι μετατράπηκαν από Εβραίους της αυλής σε εθνικιστές Εβραίους και γιατί; Γιατί ο Εβραίος ένιωσε σταδιακά το έδαφος να χάνεται κάτω από τα πόδια του. Έπρεπε και αυτός σταδιακά να δώσει έναν αγώνα επιβίωσης ενάντια στους λαούς που ξυπνούσαν και αποθαρρύνονταν όλοι και περισσότερο. Αυτό τον οδήγησε στο να συνειδητοποιήσει από νωρίς την ανάγκη να κυριαρχήσει ουσιαστικά στους λαούς στους οποίους ήθελε να ζήσει, και αυτό με τη σειρά του τον οδήγησε στην ανάγκη να καταστρέψει πρώτα την εσωτερική δομή αυτών των κρατών.

Αυτή την καταστροφή την βλέπουμε σε τρεις κατευθύνσεις, δηλαδή προς τις τρεις κατευθύνσεις, που έχουν αποτέλεσμα τη διατήρηση του κράτους και της ανοικοδόμησης.

Η πρώτη κατεύθυνση ήταν αρχικά η καταπολέμηση της αρχής της ηθικής υποχρέωσης της εργασίας. Ο Εβραίος είχε εφεύρει ένα διαφορετικό είδος δουλειάς, μπορούσε να βγάλει χρήματα από τη μία στιγμή στην άλλη, χωρίς να κουνήσει ουσιαστικά το δάχτυλό του, είχε καταφέρει να επινοήσει μια αρχή που του έδωσε τη δυνατότητα να αποκτήσει πλούτη μέσα σε χιλιάδες χρόνια χωρίς τον ιδρώτα και τον μόχθο που συνοδεύει πάντα τους άλλους θνητούς και, κυρίως, χωρίς να παίρνει κανένα ρίσκο. Γιατί, τι εννοούμε στην πραγματικότητα με τη λέξη «βιομηχανικό κεφάλαιο»;

Αξιότιμοι παρευρισκόμενοι μου! Μας κατηγορούν, ειδικά στα εργοστάσια: Δεν καταπολεμάτε το βιομηχανικό κεφάλαιο, αλλά μόνο το χρηματιστηριακό και το δανειακό κεφάλαιο, και πολύ λίγοι θεωρούν ότι δεν υπάρχει κανένας τρόπος να καταπολεμηθεί το βιομηχανικό κεφάλαιο. Τι είναι το βιομηχανικό κεφάλαιο; Είναι ένας βαθμιαία μεταβαλλόμενος παράγοντας, μόνο μια σχετική έννοια. Κάποτε αντιπροσώπευε τη βελόνα, την κλωστή, το εργαστήριο και ίσως τις λίγες δεκάρες που είχε ο μάστορας ράφτης στη Νυρεμβέργη τον 13ο αιώνα. Αυτό ήταν το άθροισμα των όσων χρειαζόταν για τη δουλειά, δηλαδή τα εργαλεία, το εργαστήριο και ένα συγκεκριμένο ποσό για να μπορέσει να ζήσει για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα.

Σταδιακά το μικρό εργαστήριο έγινε το μεγάλο εργοστάσιο και βλέπουμε ουσιαστικά το ίδιο πράγμα, γιατί το μικρό πλαίσιο ύφανσης εκείνης της εποχής έγινε αργότερα ο αργαλειός και ο μηχανικός αργαλειός, αλλά ο τελευταίος είναι εξίσου εργαλείο με τον αργαλειό του πιο πρωτόγονου σχεδιασμού και το εργαστήριο, που κάποτε ήταν ένα μικρό δωμάτιο, μια κάμαρα έγινε ένα μεγάλο εργοστάσιο. Όμως τα εργαστήρια και τα εργαλεία, οι μηχανές και τα εργοστάσια από μόνα τους δεν έχουν καμία αξία, που να δημιουργεί αξία από μόνη της, αλλά μόνο μέσα για ένα σκοπό, που δημιουργούν αξία μόνο όταν εργάζονται με αυτά. Αυτό που δημιουργεί αξία είναι η δουλειά και οι λίγες δεκάρες που μπορεί να είχε τότε ο μικρός τεχνίτης για να περάσει τις ζοφερές εποχές, για να μπορέσει να αγοράσει τα υλικά, έχουν δεκαπλασιαστεί και εκατονταπλασιαστεί και είναι ξανά μπροστά μας σήμερα – ας το πούμε τώρα, κεφάλαιο για τη συνέχιση των εργασιών σε δύσκολες στιγμές, δηλαδή κεφάλαιο κίνησης.

Θα ήθελα να τονίσω ένα πράγμα: Εργαλεία, εργαστήρια, μηχανές ή εργοστάσια και κεφάλαιο κίνησης, δηλαδή βιομηχανικό κεφάλαιο, δεν μπορείτε να τα καταπολεμήσετε, μπορείτε ίσως να διασφαλίσετε ότι δεν υπάρχει κατάχρηση, αλλά δεν μπορείτε να τα καταπολεμήσετε. Αυτή είναι η πρώτη μεγάλη απάτη που γίνεται στον λαό μας και γίνεται για να τον αποσπάσει από τον πραγματικό αγώνα, για να τον αποσπάσει από το κεφάλαιο που πρέπει να καταπολεμηθεί και θα καταπολεμηθεί, από το δανεικό και το χρηματιστηριακό κεφάλαιο.* (Θυελλώδη μπράβο και χειροκροτήματα).

Αυτό το κεφάλαιο δημιουργείται με πολλούς διαφορετικούς τρόπους. Ενώ ο μικρότερος τεχνίτης εξαρτάται από τη μοίρα που μπορεί να τον επηρεάσει κατά τη διάρκεια της ημέρας, από τη γενική κατάσταση, στον Μεσαίωνα ίσως από το μέγεθος της πόλης του και την ευημερία της, από την ασφάλεια σε αυτή την πόλη, ακόμα και σήμερα αυτό το κεφάλαιο, δηλαδή το βιομηχανικό κεφάλαιο, εξαρτάται από το κράτος, από το λαό, εξαρτάται από τη θέληση του λαού να εργάζεται, εξαρτάται επίσης από την δυνατότητα να προμηθεύεται πρώτες ύλες και να μπορεί να προσφέρει εργασία, να βρίσκει αγοραστές που πραγματικά αγοράζουν την εργασία και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι μια κατάρρευση του κράτους υπό αυτές τις συνθήκες κάνει τις μεγαλύτερες αξίες άχρηστες, τις απαξιώνει, σε αντίθεση με τα άλλα κεφάλαια, το χρηματιστηριακό και το δανειακό κεφάλαιο, που κερδίζουν ισόποσα τόκους χωρίς να λαμβάνεται υπόψη αν ο ιδιοκτήτης αυτής της περιουσίας, για παράδειγμα, που κατέχει αυτά τα 10.000 εκατομμύρια, θα καταρρεύσει ή όχι. Τα χρέη παραμένουν στην ιδιοκτησία. Μπορούμε να διαπιστώσουμε, ότι ένα κράτος έχει χρέη, για παράδειγμα το γερμανικό Ράιχ έχει ομόλογα στους σιδηροδρόμους Αλσατίας-Λωρραίνης, αυτά τα ομόλογα πρέπει να πληρώνουν τόκους, παρόλο που οι σιδηρόδρομοι δεν είναι πλέον στην κατοχή μας. Ξέρουμε, ότι οι σιδηρόδρομοι σήμερα ευτυχώς έχουν έλλειμμα 20 δις, αλλά τα ομόλογά

* Η αντίθεση «κεφάλαιο κίνησης/χρηματιστηριακό και δανειακό κεφάλαιο» υπογραμμίστηκε έντονα από τον Γκότφριντ Φέντερ στο «Μανιφέστο για την κατάργηση της σκλαβιάς των τόκων του χρήματος» (Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft des Geldes), Μόναχο 1919.

τους πρέπει να πληρώνουν τόκους, και παρόλο που μερικά από αυτά έχουν απορροφηθεί πριν από 60 χρόνια, και έχουν ήδη αποπληρωθεί, ας πούμε, τέσσερις φορές, το χρέος παραμένει, οι τόκοι συνεχίζουν να συσσωρεύονται και αν ένας μεγάλος λαός δεν κερδίζει πια τίποτα από αυτή την επιχείρηση, αλλά παραμένει για να αιμορραγεί, αυτό το δανειακό κεφάλαιο συνεχίζει να αυξάνεται, σταθερά, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε εξωτερική διαταραχή. Εδώ βλέπουμε ήδη την πρώτη δυνατότητα, δηλαδή ότι αυτή η μορφή αύξησης του χρήματος, η οποία είναι ανεξάρτητη από όλα τα γεγονότα και τα περιστατικά της καθημερινής ζωής, επειδή δεν παρεμποδίζεται ποτέ και συνεχίζει σταθερά, πρέπει να οδηγήσει σταδιακά σε τεράστια κεφάλαια, τα οποία γίνονται τόσο τεράστια, ώστε τελικά να έχουν μόνο μια ασθένεια, δηλαδή τη δυσκολία του περαιτέρω περιορισμού τους.

Για να βγάλει κανείς αυτά τα κεφάλαια, πρέπει να καταφύγει στην καταστροφή ολόκληρων κρατών, στην εξόντωση ολόκληρων πολιτισμών, στην διάλυση των εθνικών βιομηχανιών, όχι για να κοινωνικοποιηθούν, αλλά για να τα ρίξει όλα αυτά στα σαγόνια αυτού του διεθνούς κεφαλαίου· γιατί αυτό το κεφάλαιο είναι **διεθνές**: καθώς το μόνο πράγμα σε αυτή τη γη, που είναι διεθνές, είναι οι φορείς του, οι Εβραίοι, που είναι διεθνείς μέσω της εξάπλωσής τους σε όλο τον κόσμο. (*Επιδοκιμασίες*.) Και σ' αυτό το σημείο ο καθένας θα πρέπει να σκεφτεί και να πει στον εαυτό του, αν αυτό το κεφάλαιο είναι διεθνές επειδή οι φορείς του, οι Εβραίοι, είναι διεθνώς διασκορπισμένοι σε όλο τον κόσμο, τότε πρέπει να είναι τρέλα να πιστεύουμε ότι αυτό το κεφάλαιο μπορεί να καταπολεμηθεί διεθνώς από τα ίδια μέλη αυτής της φυλής, (*Πολύ σωστά*.) ότι η φωτιά δεν σβήνετε με τη φωτιά, αλλά με το νερό και ότι το διεθνές κεφάλαιο που ανήκει στους διεθνείς Εβραίους μπορεί να διαλυθεί μόνο με εθνική δύναμη. (*Μπράβο και χειροκροτήματα!*)

Έτσι, αυτό το κεφάλαιο έχει αυξήθει και σήμερα κυριαρχεί σχεδόν σε ολόκληρη την γη με αμέτρητα ποσά, ασύλληπτα στις μεγάλες του αναλογίες, απίστευτα αυξανόμενα και – το χειρότερο! – διαφθείροντας εντελώς κάθε έντιμη δουλειά, γιατί εδώ είναι το φρικιαστικό, ότι ο απλός άνθρωπος, που σήμερα πρέπει να σηκώσει τα βάρη για να πληρώσει τους τόκους αυτών των κεφαλαίων, πρέπει να δει πώς, παρά την εργατικότητα, την επίπονη προσπάθεια, τη λιτότητα, παρά την πραγματική εργασία του μένουν ελάχιστα για να μπορέσει να τραφεί και ακόμη λιγότερα για να μπορέσει να ντυθεί, την ίδια στιγμή που αυτό το διεθνές κεφάλαιο καταβροχθίζει δισεκατομμύρια μόνο για τους τόκους που πρέπει να συγκεντρώσει, την ίδια στιγμή που στο κράτος εξαπλώνεται μια φυλετική τάξη που δεν κάνει άλλη δουλειά από το να εισπράττει τόκους και να κόβει κουπόνια για τον εαυτό της.

Αυτή είναι η υποβάθμιση κάθε έντιμης δουλειάς· γιατί κάθε ειλικρινά δραστήριος άνθρωπος πρέπει να αναρωτηθεί αυτές τις μέρες: Έχει νόημα, αν δημιουργώ; Δεν θα τα καταφέρω ποτέ και υπάρχουν άνθρωποι που όχι μόνο μπορούν να ζήσουν χωρίς να κάνουν τίποτα, – πρακτικά – αλλά στη πράξη μπορούν να μας εξουσιάζουν κιόλας και αυτός είναι ο στόχος.

Θα πρέπει να καταστραφεί ένα από τα θεμέλια της δύναμής μας, δηλαδή η ηθική αντίληψη της εργασίας, και αυτή ήταν η φαεινή ιδέα του Καρλ Μαρξ ότι παραποίησε την ηθική έννοια της εργασίας, οργανώνοντας όλη τη μάζα των ανθρώπων που στενάζουν κάτω από το κεφάλαιο, για να καταστρέψει την εθνική οικονομία και να προστατεύσει το διεθνές χρηματιστηριακό και δανειακό κεφάλαιο (Θυελλώδη χειροκροτήματα.) Ξέρουμε ότι σήμερα αυτά τα κεφάλαια είναι αντιμέτωπα μεταξύ τους, όπως τα περίπου 15 δισεκατομμύρια του βιομηχανικού κεφαλαίου έναντι των 300 δισεκατομμυρίων του δανειακού κεφαλαίου. Αυτά τα 15 δισεκατομμύρια του βιομηχανικού κεφαλαίου επενδύονται σε δημιουργικές αξίες, ενώ αυτά τα 300 δισεκατομμύρια του δανειακού κεφαλαίου, τα οποία παίρνουμε μόνο σε διαδοχικές δόσεις των 6 και 7 δισεκατομμυρίων και τα οποία χρησιμοποιούμε σε περιόδους ενός ή δύο μηνών, για να βελτιώσουμε λίγο τις προμήθειές μας, αυτά τα 6 με 7 δισεκατομμύρια, που μας μοιράζονται σήμερα σε εντελώς άχρηστα κομμάτια χαρτιού, αργότερα, όταν θα ανακάμψουμε, θα πρέπει να τα ξεπληρώσουμε με χρήματα μεγαλύτερης αξίας, δηλαδή, με χρήματα πίσω από τα οποία υπάρχει πρακτική δουλειά. Αυτό δεν είναι απλώς η καταστροφή ενός κράτους, αλλά και η δημιουργία μιας αλυσίδας, μιας αγχόνης στο λαιμό, για τις επόμενες εποχές.

Το δεύτερο πράγμα εναντίον του οποίου στρέφεται και πρέπει να στραφεί ο Εβραίος σαν παράσιτο είναι η εθνική καθαρότητα σαν πηγή της δύναμης ενός λαού. Ο Εβραίος, που ο ίδιος είναι εθνικιστής όπως κανένας άλλος λαός, που δεν έχει αναμιχθεί με καμία άλλη φυλή εδώ και χιλιάδες χρόνια, που χρησιμοποιεί αυτές τις αναμείξεις μόνο για να εκφυλίσει τους άλλους λαούς στην καλύτερη περίπτωση, αυτός ο ίδιος Εβραίος διακηρύττει καθημερινά μέσα από χιλιάδες γλώσσες, μόνο στη Γερμανία από 19.000 εφημερίδες, ότι όλοι οι λαοί της γης είναι ίσοι, ότι αυτοί οι λαοί πρέπει να ενωθούν σε μια διεθνή αλληλεγγύη, ότι κανένας λαός δεν πρέπει να διεκδικεί μια ειδική θέση κ.λπ., και πάνω απ' όλα, ότι κανένας λαός δεν έχει λόγο να είναι περήφανος για κάτι που ονομάζεται ή είναι εθνικό, για ό,τι σημαίνει έθνος, αυτός ο ίδιος, που ποτέ δεν σκέφτεται να κατεβεί σε εκείνους στους οποίους κηρύττει τον διεθνισμό, και ξέρει και εδώ το γιατί.

Πρώτα πρέπει μια φυλή να αποκρατικοποιηθεί. Πρώτα πρέπει να ξεμάθει ότι η δύναμή της βρίσκεται στο αίμα της, και όταν το πετύχει αυτό, δεν θα έχει καμιά υπερηφάνεια, τότε θα δημιουργηθεί το προϊόν, μια δεύτερη φυλή, που είναι κατώτερη από την προηγούμενη και χρειάζεται αυτή την κατώτερη, διότι αυτό που χρειάζεται ο Εβραίος για να μπορέσει να οργανώσει, να οικοδομήσει και να διατηρήσει την οριστική του παγκόσμια κυριαρχία, είναι ο υποβιβασμός του φυλετικού επιπέδου των άλλων λαών, έτσι ώστε να είναι ο μόνος που είναι φυλετικά αγνός και ικανός να κυριαρχήσει τελικά πάνω σε όλους τους άλλους, αυτή είναι η φυλετική υποβάθμιση, τα αποτελέσματα της οποίας μπορούμε ακόμη και σήμερα να δούμε σε αρκετούς λαούς στη γη. Ξέρουμε ότι οι Ινδουιστές στην Ινδία είναι ένας λαός, που προήλθε από την ανάμειξη των Άριων μεταναστών υψηλού επιπέδου με τους σκουρόχρωμους αυτόχθονες ιθαγενείς και ότι σήμερα αυτός ο λαός υπό-

κειται τις συνέπειες, γιατί είναι και δούλοι μιας φυλής, που από πολλές απόψεις μπορεί να μας φαίνεται σχεδόν σαν ένας δεύτερος εβραϊσμός.

Ένα άλλο πρόβλημα είναι το πρόβλημα της φυσικής αποσύνθεσης των φυλών, δηλαδή ο Εβραίος προσπαθεί να εξαλείψει όλα όσα ζέρει ότι ενισχύουν, ατσαλώνουν τους μυς και πάνω απ' όλα να εξαλείψει όλα όσα ζέρει ότι μπορούν να κρατήσουν ένα λαό τόσο υγιή ώστε να παραμείνει αποφασισμένος να μην ανεχθεί ανάμεσά του, τους εθνικούς εγκληματίες, δηλαδή αυτούς που καταστρέφουν την εθνική κοινότητα, αλλά κάτω από ορισμένες συνθήκες, να τους τιμωρήσει με θάνατο και αυτός είναι ο μεγάλος του φόβος και η μεγάλη του ανησυχία, γιατί ακόμη και οι βαρύτερες κλειδαριές της ασφαλέστερης φυλακής δεν είναι τόσο ανθεκτικές, και η φυλακή δεν είναι τόσο ασφαλής ώστε μερικά εκατομμύρια να μην μπορούν να την ανοίξουν τελικά. Μόνο μια κλειδαριά είναι ανυπέρβλητη και αυτή είναι ο θάνατος και αυτός είναι που φοβάται περισσότερο και λαχταρά να καταργηθεί αυτή η βάρβαρη τιμωρία παντού όπου ζει σαν παρασιτικός λαός. Άλλα όπου κι αν είναι ήδη, Κύριε, να εφαρμοστεί ανελέητα. (Δυνατό χειροκρότημα.)

Και για την μείωση της σωματικής δύναμης, έχει εξαιρετικά μέσα στη διάθεσή του. Πρώτα απ' όλα, έχει το εμπόριο και τις εμπορικές συναλλαγές, που δεν θα έπρεπε να είναι τίποτα περισσότερο από διανομή τροφίμων και άλλων απαραίτητων ειδών για την καθημερινή χρήση, το οργανώνει και το χρησιμοποιεί, για να αποσύρει αυτά τα είδη της καθημερινής ζωής, όταν χρειάζεται, για να ανεβάσει την τιμή τους αφενός, αλλά και για να τα στερήσει για να δημιουργήσει τις συνθήκες για τη σωματική εξασθένηση που πάντα είχαν την μεγαλύτερη επίδραση: την πείνα. Έτσι, τους βλέπουμε να οργανώνονται έξοχα, από έναν Ιωσήφ στην Αίγυπτο μέχρι ένα Ράθεναου σήμερα. Παντού, αυτό που βλέπουμε πίσω από αυτές τις οργανώσεις δεν είναι η επιθυμία να κάνουν μια λαμπρή οργάνωση για την προμήθεια τροφίμων, αλλά μέσω αυτών να δημιουργήσουν σταδιακά την πείνα. Ξέρουμε ότι ακόμη και σαν πολιτικός δεν είχε ποτέ λόγο ή αιτία να αποφύγει αυτήν την πείνα, αντίθετα, όπου και αν εμφανιζόταν ο Εβραίος σε πολιτικά κόμματα, η πείνα και η δυστυχία ήταν το μόνο έδαφος στο οποίο μπορούσε να αναπτυχθεί. Αυτό θέλει και γι' αυτό δεν σκέφτεται να απαλύνει την κοινωνική δυστυχία. Αυτή είναι η πρασιά που ευδοκιμεί.

Χέρι-χέρι με αυτό γίνεται μια μάχη ενάντια στην υγεία των λαών. Ξέρει πώς να αναστρέψει όλα τα υγιή, κανονικά έθιμα, τους αυτονόητους κανόνες υγιεινής μιας φυλής: κάνει τη νύχτα μέρα, σκηνοθετεί τη φημισμένη νυχτερινή ζωή και ξέρει καλά ότι αυτή αργά αλλά σταθερά δρα για να καταστρέψει σταδιακά την υγιή δύναμη μιας φυλής, να τη φθείρει, να καταστρέψει τη μία σωματικά, την άλλη ψυχικά και να βάλει μίσος στην καρδιά της τρίτης όταν θα δει το πώς γλεντάνε οι άλλοι.

Και τέλος, σαν έσχατη λύση, καταστρέφει την παραγωγική ικανότητα, και αν χρειαστεί, σε σχέση με αυτήν, τους παραγωγικούς πόρους ενός λαού. Αυτό είναι το μεγάλο μυστήριο στη Ρωσία. Κατέστρεψαν τα εργοστάσια, όχι επειδή ήξεραν ότι δεν θα χρειαζόντουσαν πια, αλλά επειδή ήξεραν ότι τα χρειάζονταν, επειδή ήξεραν ότι ο λαός θα αναγκαζόταν, λόγω της υπερβολικής παραγωγικότητας, να αντικαταστή-

σει ό,τι είχε καταστραφεί. Έτσι καταφέρνουν να εκμεταλλευτούν τον λαό, αντί για τις προηγούμενες 9 και 10 ώρες, για 12 ώρες· γιατί από τη στιγμή που ο Εβραίος γίνεται αφέντης, δεν γνωρίζει την 8ωρη ημέρα, αναγνωρίζει το Σάββατο του για τα βοοειδή του, αλλά όχι για τους Γκούμ, για τους Ακούμ.

Τελικά καταφεύγει στο τελευταίο μέσο, την καταστροφή κάθε πολιτισμού, όλων όσων θεωρούμε ότι ανήκουν σε ένα κράτος που το θεωρούμε πολιτισμένο κράτος. Εδώ το έργο του ίσως είναι πιο δύσκολο να αναγνωριστεί, αλλά εδώ το πραγματικό αποτέλεσμα είναι το πιο τρομερό. Είμαστε εξοικειωμένοι με τη δραστηριότητά του στις τέχνες, όπως οι σημερινοί πίνακες που έγιναν μια καρικατούρα όλων όσων ονομάζουμε αληθινή εσωτερική αντίληψη. (*Δυνατή επιδοκιμασία*.) Πάντα μου λένε, δεν το καταλαβαίνεις, αυτή είναι η εσωτερική εμπειρία του καλλιτέχνη. Νομίζετε ότι και ένας Μορίτζ Σβιντ ή ο Λούντβιγκ Ρίχτερ δεν βίωσαν εσωτερικά αυτά που δημιούργησαν; (*Θυελλώδη μπράβο και χειροκροτήματα*.) Πιστεύετε, τέλος, ότι, για παράδειγμα, οι συγχορδίες του Μπετόβεν δεν προέρχονται επίσης από την εσωτερική εμπειρία και το συναίσθημα και ότι μια συμφωνία του Μπετόβεν δεν αντανακλά στην εσωτερική του εμπειρία; Αυτή είναι η αληθινή εσωτερική εμπειρία, σε αντίθεση με τις άλλες, που είναι μόνο επιφανειακή απάτη (*Χειροκρότημα*), που διαδραματίζεται στον κόσμο με σκοπό να καταστρέψει σταδιακά εντελώς κάθε υγιή ιδέα και να μαστιγώσει σταδιακά έναν λαό σε μια κατάσταση, που κανείς δεν μπορεί να καταλάβει αν οι καιροί είναι τρελοί ή αν ο ίδιος είναι ανόητος. (*Πολλά γέλια και χειροκρότημα*.)

Όπως ασχολείται με τη ζωγραφική, τη γλυπτική και τη μουσική, έτσι κάνει και στην ποίηση και κυρίως στη λογοτεχνία. Εδώ έχει ένα μεγάλο εργαλείο. Είναι εκδότης και κυρίως συντάκτης περίπου του 95% όλων των εφημερίδων που εκδίδονται. Αυτή τη δύναμη την χρησιμοποιεί, και όποιος έχει γίνει ένας αηδιαστικός Αντισημίτης, όπως εγώ (*Γέλια*), μυρίζει ήδη, όταν πιάνει στα χέρια του την εφημερίδα, τον Εβραίο (*Γέλια*), ξέρει από την πρώτη σελίδα ότι δεν είναι πια κάποιος από εμάς, αλλά ένας από τους ανθρώπους πίσω από αυτό. (*Γέλια*.) Ξέρουμε πολύ καλά ότι όλα αυτά τα λογοπαίγνια, αυτές οι διαστροφές απλώς καλύπτουν το εσωτερικό κενό του μυαλού του, απλώς κρύβουν το γεγονός ότι ο άνθρωπος αυτός δεν έχει πραγματική πνευματική ζωή, και αυτό που του λείπει από το αληθινό πνεύμα το αντικαθιστά με αλαζονικές φράσεις, στροφές λέξεων που φαίνονται παράλογες, αλλά εξηγεί προσεκτικά από την αρχή ότι εκείνος που δεν τις καταλαβαίνει δεν είναι αρκετά μορφωμένος. (*Γέλια*.)

Όταν μιλάμε για λογοτεχνία, πρέπει να περάσουμε στο επόμενο κεφάλαιο, στο οποίο μπορούμε να θαυμάσουμε την υπέρβαση του Μορίτζ, του Ζάλομον Βολφ και του Μπάερ: Τα θέατρά μας, οι χώροι που ο Ρίτσαρντ Βάγκνερ ήθελε κάποτε να σκοτεινιάσει για να δημιουργήσει τον υψηλότερο βαθμό αφιέρωσης και σοβαρότητας, όπου ήθελε να παρουσιάσει έργα που ντρεπτόταν να τα αποκαλέσει θεατρικά, γι' αυτό τα ονόμαζε «έργα καθαγιασμού», οι χώροι που δεν θα έπρεπε να είναι τίποτα περισσότερο από την τελική εξύψωση, την απελευθέρωση του

ατόμου από όλη τη θλίψη και τη δυστυχία, αλλά και από όλη τη σαπίλα που μας περιβάλλει στη ζωή, δυστυχώς Θεέ μου, για να ανυψώσουμε το άτομο σε έναν καθαρότερο αέρα. Τι απέγιναν; Ένα μέρος που πρέπει να ντρέπεται να πας σήμερα με την σκέψη ότι κάποιος θα σε προσέξει τη στιγμή που θα μπεις. (*Πολύ σωστά.*) Βλέπουμε ότι ένας Φρίντριχ Σίλερ πήρε μόλις 346 τάλερ για μια «Μαρία Στιούαρτ», ενώ σήμερα παίρνουν 3 ½ εκατομμύρια για μια «Εύθυμη Χήρα», ότι το μεγαλύτερο κίτς σήμερα βγάζει εκατομμύρια για τα οποία ένας συγγραφέας στην αρχαία Ελλάδα πιθανότατα θα είχε εκδιωχθεί από το κράτος με εξοστρακισμό. (*Δυνατά χειροκροτήματα.*) Και αν το θέατρο έχει γίνει εστία της αμαρτίας και της ξεδιαντροπιάς, τότε ακόμη περισσότερο είναι η νέα εφεύρεση, που ίσως προέρχεται από μια ευφυή έμπνευση, αλλά που ο Εβραίος κατάλαβε αμέσως πώς να την μεταμορφώσει στην πιο βρώμικη επιχείρηση που μπορείτε να φανταστείτε: τον κινηματογράφο. (*Θυελλώδεις επευφημίες και χειροκροτήματα.*) Στην αρχή ο κόσμος εναπόθεσε τις μεγαλύτερες ελπίδες σε αυτή τη λαμπρή εφεύρεση. Θα μπορούσε να γίνει ένας εύκολος μεταφορέας της βαθιάς γνώσης ενός ολόκληρου λαού, για έναν ολόκληρο κόσμο. Και τι απέγινε; Ο διαμεσολαβητής της μεγαλύτερης και πιο ξεδιάντροπης βρωμιάς. Κι έτσι συνεχίζει να δουλεύει ο Εβραίος.

Γι' αυτόν δεν υπάρχει πνευματική ευαισθησία, και όπως ακριβώς ο προπάτοράς του Αβραάμ πουλούσε τη σύζυγό του, δεν βρίσκει τίποτα το ιδιαίτερο στο γεγονός ότι σήμερα πουλάει κορίτσια, και δια μέσου των αιώνων τον βρίσκουμε παντού, στη Βόρεια Αμερική όπως και στη Γερμανία, στην Αυστρία-Ουγγαρία και σε όλη την Ανατολή, σαν τον έμπορο ανθρώπων και αυτό δεν μπορεί να το αρνηθεί και ακόμη και ο μεγαλύτερος υπερασπιστής των Εβραίων δεν μπορεί να αρνηθεί ότι όλοι αυτοί οι έμποροι κοριτσιών είναι μόνο Εβραίοι. Αυτό το θέμα είναι φρικτό. Σύμφωνα με το γερμανικό συναίσθημα γι' αυτό θα υπήρχε μόνο μια τιμωρία: η τιμωρία θα ήταν ο θάνατος: Για τους ανθρώπους που θεωρούν την πορνεία σαν μια επιχείρηση, σαν ένα εμπόρευμα, που για εκατομμύρια άλλους σημαίνει την μεγαλύτερη ευτυχία ή την μεγαλύτερη δυστυχία. Γι' αυτούς όμως η αγάπη δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια επιχείρηση από την οποία βγάζουν λεφτά, είναι πάντα έτοιμοι να διαλύσουν την ευτυχία οποιουδήποτε γάμου, αν μπορούν να βγάλουν μόνο 30 αργύρια. (*Θυελλώδη μπράβο και χειροκροτήματα.*)

Μας λένε σήμερα ότι όλα όσα ήταν γνωστά σαν οικογενειακή ζωή είναι μια εντελώς ξεπερασμένη έννοια από το παρελθόν, και όποιος είδε μόνο το έργο «Ο Πύργος του Βέττερσταϊν»* μπόρεσε να βιώσει εδώ το πόσο ξεδιάντροπα αποκαλούσαν το πιο ιερό πράγμα που έμεινε σε ένα λαό, σαν τίποτα περισσότερο από ένα «μπουρδέλο». Δεν πρέπει λοιπόν να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι επιτίθεται με τόλμη στο τελευταίο πράγμα που μπορεί να μην είναι αδιάφορο σήμερα για πολλούς ανθρώπους και που μπορεί να δώσει σε πολλούς ανθρώπους τουλάχιστον και πάλι εσωτερική γαλήνη: τη θρησκεία.

* Το «Ο Πύργος του Βέττερσταϊν» (Schloß Wetterstein) του Φρανκ Βέντεκιντ, που δημοσιεύτηκε το 1913, πρωτοπαρουσιάστηκε τον Δεκέμβριο του 1919 στο Μόναχο. Μετά από πολλές προσπάθειες αναστάτωσης, απαγορεύτηκε από την αισυνομία στις 23 Δεκεμβρίου. Παίχτηκε από τους Εβραίους και έγινε πολύ δημοφιλές.

Και εδώ βλέπουμε τον ίδιο τον Εβραίο που ο ίδιος έχει αρκετά θρησκευτικά έθιμα, που άλλοι ίσως να τα κοροϊδεύουν, αλλά κανείς από εμάς δεν το κάνει, καθώς εμείς, ουσιαστικά, ποτέ δεν χλευάζουμε τη θρησκεία επειδή είναι ιερή για εμάς. Αυτός όμως το κάνει, επεμβαίνει παντού καταστρέφει παντού χωρίς να προσφέρει υποκατάστατο. Όποιος σήμερα, σε αυτή την εποχή της πιο άθλιας απάτης και του δόλου, είναι αποστασιοποιημένος από αυτό, γι' αυτόν υπάρχουν μόνο δύο επιλογές, είτε να κρεμαστεί από απόγνωση ή να γίνει απατεώνας.

Όταν ο Εβραίος καταστρέφει το κράτος με βάση αυτές τις τρεις μεγάλες πτυχές, υπονομεύοντας τη δύναμη που δημιουργεί και διατηρεί το κράτος, την ηθική αντίληψη για την εργασία, την εθνική καθαρότητα ενός λαού και την εσωτερική ψυχική του ζωή (ως τρίτη), τότε αρχίζει να δρα εξωτερικά και βάζει το τσεκούρι στην εξουσία της λογικής στο κράτος και αντικαθιστά την εξουσία της λογικής με τη λεγόμενη εξουσία της πλειοψηφίας των μαζών, και ξέρει ότι αυτή η πλειοψηφία θα χορέψει όπως σφυρίζει επειδή έχει τα μέσα να την κατευθύνει: Έχει τον Τύπο, όχι ίσως για να καταγράψει την κοινή γνώμη, αλλά για να την παραποιήσει, και ξέρει πώς να χρησιμοποιεί την κοινή γνώμη μέσω του Τύπου και να τη χρησιμοποιεί για να ελέγχει το κράτος. Στη θέση της εξουσίας της λογικής, μπαίνει η εξουσία της μεγάλης σπογγώδους πλειοψηφίας με επικεφαλής τον Εβραίο, γιατί γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ο Εβραίος περνά πάντα από τρεις περιόδους: Πρώτα, αυταρχικά σκεπτόμενος, πρόθυμος να υπηρετήσει οποιονδήποτε πρίγκιπα, στη συνέχεια κατεβαίνει στο λαό, αγωνιζόμενος για τη δημοκρατία, για την οποία ξέρει ότι θα είναι στα χέρια του, και θα καθοδηγείται από αυτόν· αν την έχει τότε γίνεται δικτάτορας (*Πολύ σωστά*), και αυτό το βλέπουμε σήμερα στη Ρωσία, όπου ένας Λένιν μόλις διαβεβαίωσε ότι τα συμβούλια έχουν ήδη ξεπεραστεί, και ότι δεν είναι απολύτως απαραίτητο για ένα προλεταριακό κράτος να καθοδηγείται μέσω ενός συμβουλίου ή κοινοβουλίου, αλλά ότι είναι αρκετό να κυβερνούν αυτό το κράτος δύο ή τρεις άνθρωποι προλεταριακής διάνοιας. Αυτές οι προλεταριακές διάνοιες είναι κάποιοι Εβραίοι δισεκατομμυριούχοι, και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι πίσω από αυτούς τους 2 ή 3 προλετάριους, τελικά, βρίσκεται μια άλλη οργάνωση που δεν είναι μέσα στο κράτος, αλλά έξω: Η Ισραηλινή Συμμαχία (*Alliance Israelite*) και η μεγαλειώδης προπαγανδιστική της οργάνωση και η ειδική οργάνωση του Τεκτονισμού. (*Δυνατές επευφημίες και χειροκροτήματα.*)

Και σε όλα αυτά πρέπει να καταλάβουμε ότι δεν υπάρχουν καλοί ή κακοί Εβραίοι, εδώ ο καθένας εργάζεται ακριβώς σύμφωνα με τα ένστικτα της φυλής του, επειδή η φυλή, ή θα έπρεπε να πούμε, το έθνος και ο χαρακτήρας του, όπως εξηγεί ο ίδιος ο Εβραίος, βρίσκεται στο αίμα, και αυτό το αίμα αναγκάζει τον καθένα να ενεργεί σύμφωνα με αυτές τις αρχές, είτε πρόκειται για τον επικεφαλής σε ένα κόμμα που αυτοαποκαλείται δημοκρατικό, ή αυτοαποκαλείται σοσιαλιστικό, ή ένας άνθρωπος της επιστήμης, της λογοτεχνίας, ή απλά ένας συνηθισμένος εκμεταλλευτής. Είναι Εβραίος, δουλεύει με μια σκέψη, πώς να κάνω τον λαό μου να γίνει η κυρίαρχη φυλή και όταν βλέπουμε, για παράδειγμα,

σε αυτά τα εβραϊκά περιοδικά, ότι διευκρινίζεται ότι κάθε Εβραίος παντού είναι υποχρεωμένος να συμμετάσχει οπωσδήποτε και παντού στον αγώνα ενάντια σε κάθε αντισημίτη, όποιος και οπουδήποτε είναι αυτός, τότε από αυτό προκύπτει το ένα συμπέρασμα ότι κάθε Γερμανός, όποιος και οπουδήποτε είναι αυτός, θα γίνει αντισημίτης. (Θυελλώδη μπράβο και διαρκές χειροκρότημα.) Γιατί εάν ο Εβραίος έχει φυλετική αποφασιστικότητα, το ίδιο έχουμε και εμείς, και είμαστε επίσης υποχρεωμένοι να ενεργήσουμε ανάλογα. Επειδή μας φαίνεται άρρηκτα συνδεδεμένο με την έννοια της κοινωνίας και δεν πιστεύουμε ότι θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει ένα κράτος στη γη με διαρκή εσωτερική υγεία αν δεν είναι χτισμένο πάνω στην εσωτερική κοινωνική δικαιοσύνη, και έτσι έχουμε ενώσει τις δυνάμεις μας με αυτή τη γνώση και όταν τελικά ενωθήκαμε, υπήρχε μόνο ένα μεγάλο ερώτημα: Πώς πρέπει πραγματικά να βαφτίζουμε τον εαυτό μας; Κόμμα; Απαίσιο όνομα! Κακόφημοι, δυσφημισμένοι στα στόματα όλων, και εκατοντάδες μας είπαν, «Γιατί υιοθετήσατε το όνομα κόμμα, όταν ακούω αυτή τη λέξη τρελαίνομαι.» Και άλλοι μας είπαν, «Δεν χρειάζεται να οργανωθούμε ακόμη περισσότερο, αρκεί η επιστημονική γνώση για τον κίνδυνο του Εβραϊσμού να βαθαίνει σταδιακά και το άτομο, με βάση αυτή τη γνώση, να αρχίσει να απομακρύνει τους Εβραίους από τον εαυτό του.» Άλλα πολύ φοβάμαι ότι όλη αυτή η όμορφη γραμμή σκέψης δεν σχεδιάστηκε από κανέναν άλλον παρά μόνο από έναν Εβραίο. (Γέλια.) Στη συνέχεια μας είπαν περαιτέρω, «Δεν είναι απαραίτητο να είστε πολιτικά οργανωμένοι, αρκεί να αφαιρέσετε από τους Εβραίους την οικονομική τους δύναμη. Η οικονομική οργάνωση είναι η μόνη λύση και το μέλλον.» Και εδώ, έχω την ίδια υποψία ότι ένας Εβραίος ξεκίνησε να διασπείρει αυτήν την ιδέα την πρώτη φορά, γιατί ένα πράγμα μας έγινε ξεκάθαρο: Για να απελευθερωθεί η οικονομία μας από αυτούς τους σφιγκτήρες, είναι απαραίτητο να καταπολεμηθεί ο παθογόνος παράγοντας, ο πολιτικά οργανωμένος αγώνας των μαζών ενάντια στους καταπιεστές τους. (Θυελλώδες χειροκρότημα.)

Τότε συνειδητοποιήσαμε ότι η επιστημονική γνώση είναι άχρηστη και ότι η εμβάθυνσή της δεν μπορεί να έχει κανένα νόημα, αν αυτή η γνώση δεν γίνει η βάση για μια οργάνωση των μαζών για την πραγματοποίηση όσων θεωρούμε αναγκαία βάσει της γνώσης μας, και τότε καταλάβαμε επίσης ότι για αυτή την οργάνωση θα μπορούσαν να συμμετάσχουν μόνο οι πλατιές μάζες του λαού μας· γιατί σε αυτό διαφέρουμε από όλους τους άλλους, που ακόμη και σήμερα είναι οι σωτήρες της Γερμανίας, είτε είναι ο Μπόθμερ^{*} είτε ο Μπάλερστεντ^{**} κ.λπ., στο ότι πιστεύουμε ότι αυτή η μελλοντική δύναμη του λαού μας δεν βρίσκεται στα μπαρ Odeon ή στο Bonbonnières, αλλά στα αμέτρητα εργαστήρια, στα οποία ξεχύνεται μέσα κάθε μέρα και φεύγει το μεσημέρι και το βρά-

* Ο δημοσιολόγος Καρλ Γκραφ φον Μπόθμερ (Karl Graf von Bothmer), πρώην ενεργός με την έννοια των Πανγερμανιστών, το 1919 υπάλληλος του «Σε απλά γερμανικά» (Auf gut Deutsch) του Ντίτριχ Έκαρτ, είχε εξέχουσα θέση στο μοναρχικό κίνημα στη Βαυαρία το 1920.

** Ο Όττο Μπάλερστεντ (Otto Ballerstedt) ήταν πολιτικός – μοναρχικός ιδρυτής της οργάνωσης «Ομοσπονδία της Βαυαρίας» (Bayernbund). Ήταν υποστηρικτής «αποσχιστής» της αυτονομίας και ανεξαρτησίας των επιμέρους ομοσπονδιακών κρατών.

δυ, ότι σε αυτά τα εκατομμύρια σκληρά εργαζόμενων υγιών ανθρώπων ζει η μόνη ελπίδα του λαού μας για το μέλλον. (*Δυνατό χειροκρότημα.*)

Αντιληφθήκαμε, ότι αν αυτό το κίνημα δεν εισχωρούσε στις πλατιές μάζες, για να τις οργανώσει, τότε όλα θα ήταν μάταια, τότε δεν θα καταφέρναμε ποτέ να απελευθερώσουμε το λαό μας και δεν θα μπορούσαμε ποτέ να σκεφτούμε την ανοικοδόμηση της χώρας μας. Η σωτηρία δεν μπορεί ποτέ να έρθει από τα πάνω, μπορεί και θα έρθει μόνο από τις πλατιές μάζες, από τα κάτω. (*Χειροκροτήματα.*) Και όταν το συνειδητοποιήσαμε αυτό και αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε ένα κόμμα, ένα πολιτικό κόμμα που θέλει να μπει στον ανελέητο πολιτικό αγώνα για το μέλλον, τότε ακούστηκε μια άλλη φράση: Πιστεύετε ότι εσείς οι λίγοι μπορείτε να το κάνετε, πιστεύετε πραγματικά ότι με λίγους άνδρες μπορείτε να το κάνετε αυτό; Τότε συνειδητοποιήσαμε, ότι όντως είχαμε μια τεράστια μάχη μπροστά μας, αλλά και ότι ακόμα και στη γη δεν υπάρχει τίποτα που να έχει δημιουργηθεί από τον άνθρωπο και να μην μπορεί να καταστραφεί από άλλους ανθρώπους και μέσα μας έχει αναπτυχθεί και μια άλλη πεποίθηση, ότι αυτό δεν μπορεί να είναι ένα ζήτημα του αν νομίζουμε ότι μπορούμε να το κάνουμε, αλλά μόνο ένα ζήτημα του αν είναι σωστό και απαραίτητο, και αν είναι σωστό και απαραίτητο, τότε δεν είναι πλέον ένα ζήτημα του αν θέλουμε, αλλά μάλλον είναι το καθήκον μας να κάνουμε αυτό που αισθανόμαστε ότι είναι απαραίτητο. (*Θυελλώδη μπράβο!*) Τότε δεν ζητήσαμε χρήματα και υποστηρικτές, αλλά αποφασίσαμε να προχωρήσουμε και ενώ άλλοι εργάζονται μια ολόκληρη ζωή, ίσως για να αποκτήσουν ένα σπίτι ή να εξασφαλίσουν μια ανέμελη σύνταξη, εμείς βάλαμε τη ζωή μας σε κίνδυνο και ξεκινήσαμε αυτόν τον δύσκολο αγώνα. Αν νικήσουμε, και είμαστε πεπεισμένοι ότι θα νικήσουμε, μπορεί να πεθάνουμε φτωχοί – αλλά θα έχουμε συμβάλει στη δημιουργία του μεγαλύτερου κινήματος που θα σαρώσει τώρα την Ευρώπη και ολόκληρο τον κόσμο. (*Θυελλώδη χειροκροτήματα.*)

Αρχικά, τρεις αρχές ήταν σαφείς για εμάς, οι οποίες είναι αδιαχώριστες μεταξύ τους: Ο σοσιαλισμός σαν η τελική έννοια του καθήκοντος, το ηθικό καθήκον της εργασίας, όχι μόνο για τον εαυτό του, αλλά και για χάρη των συνανθρώπων του, και πάνω απ' όλα σύμφωνα με την αρχή: Το κοινό καλό πριν από το δικό μας καλό, ένας αγώνας ενάντια σε κάθε κηφήνα και ειδικά ενάντια στο εύκολο και αδικαιολόγητο εισόδημα. Και συνειδητοποιήσαμε ότι σε αυτόν τον αγώνα δεν μπορούμε να στηριχθούμε σε κανέναν άλλο παρά μόνο στο δικό μας λαό. Ήμασταν πεπεισμένοι ότι ο σοσιαλισμός με αυτή την έννοια βρίσκεται και μπορεί να βρεθεί μόνο μεταξύ των εθνών και των φυλών που είναι Άριες, και εδώ πάνω απ' όλα ελπίζουμε στο δικό μας λαό και είμαστε πεπεισμένοι, ότι ο σοσιαλισμός επομένως είναι αδιαχώριστος από τον εθνικισμό. (*Δυνατό χειροκρότημα.*) Για εμάς, το να είμαστε εθνικιστές δεν σημαίνει ότι ανήκουμε σε ένα κόμμα ή σε ένα άλλο, αλλά να δείχνουμε με κάθε πράξη ότι ωφελούμε τον λαό, σημαίνει αγάπη για όλο το λαό χωρίς εξαίρεση. Από αυτή την άποψη θα συνειδητοποιήσουμε ότι είναι απαραίτητο να διαφυλάξουμε το πολυτιμότερο πράγμα που έχει ένας λαός, το σύνολο όλων των ενεργών δημιουργικών δυνά-

μεων των εργατών του, είτε δουλεύει με τα χέρια είτε με το μυαλό, υγιή σε σώμα και ψυχή. (*Μπράβο!*) Και αυτή η άποψη του εθνικισμού μας αναγκάζει να σχηματίσουμε αμέσως ένα μέτωπο ενάντια στο αντίθετο του, τη σημιτική αντίληψη της έννοιας του λαού και κυρίως ενάντια στη σημιτική έννοια της εργασίας.

Αν είμαστε σοσιαλιστές, τότε πρέπει απαραίτητα να είμαστε αντισημίτες, γιατί θέλουμε να πολεμήσουμε ενάντια στο ακριβώς αντίθετο: τον υλισμό και τον μαμωνισμό. (*Μπράβο!*) Και αν σήμερα ο Εβραίος μας διαβεβαιώνει βήμα προς βήμα και ακόμα μπαίνει και στα εργοστάσια μας και μας λέει: Πώς μπορείς, σαν σοσιαλιστής, να είσαι αντισημίτης; Δεν ντρέπεσαι; – Έρχεται η ώρα που θα ρωτήσουμε: Πώς μπορείς σαν σοσιαλιστής να μην είσαι αντισημίτης! (*Πολύ σωστά.*) Έρχεται η ώρα που θα είναι αυτονόητο ότι ο σοσιαλισμός μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο συνοδευόμενος από εθνικισμό και αντισημιτισμό.

Οι τρεις έννοιες είναι άρρηκτα συνδεδεμένες.

Είναι τα θεμέλια του προγράμματός μας και γι' αυτό ονομαζόμαστε: Εθνικιστές Σοσιαλιστές, Εθνικοσοσιαλιστές. (*Μπράβο!*)

Τέλος, γνωρίζουμε πόσο μεγάλες πρέπει να είναι οι κοινωνικές μεταρρυθμίσεις για να ανακάμψει η Γερμανία, αν δεν γίνει αυτό η μόνη αιτία θα είναι ότι έγιναν μέτριες προσπάθειες, γι' αυτό πρέπει να γίνουν βαθιές τομές, αλλιώς δεν θα μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε το εθνικό πρόβλημα και ούτε το πρόβλημα της αγροτικής μεταρρύθμισης και ούτε το πρόβλημα της παροχής φροντίδας σε όλους εκείνους που εργάζονται καθημερινά για την εθνική κοινότητα και στα γηρατειά τους αυτή η φροντίδα δεν πρέπει να είναι μια ελεημοσύνη, αλλά να έχουν το δικαίωμα να αξίζουν ακόμα τις παλιές τους μέρες.

Αν θέλουμε να κάνουμε αυτές τις κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, αυτό πρέπει να συμβαδίζει με τον αγώνα ενάντια στον εχθρό κάθε κοινωνικού θεσμού: τον Εβραϊσμό. Και εδώ γνωρίζουμε πολύ καλά, ότι η επιστημονική γνώση μπορεί να είναι μόνο η προπαρασκευαστική εργασία, αλλά ότι πίσω από αυτή τη γνώση πρέπει να υπάρχει μια οργάνωση που μια μέρα θα προχωρήσει στη δράση και σε αυτή τη δράση θα παραμείνουμε προσηλωμένοι, που σημαίνει: Απομάκρυνση των Εβραίων από τον λαό μας (*Θυελλώδες, μακροχρόνιο χειροκρότημα*) όχι επειδή ζηλεύουμε την ύπαρξή τους, συγχαίρουμε όλο τον υπόλοιπο κόσμο για την επίσκεψή του (*Πολλά γέλια*) αλλά επειδή η ύπαρξη του δικού μας λαού είναι χίλιες φορές πιο σημαντική από αυτή μιας ξένης φυλής (*Μπράβο!*). Και επειδή εμείς έχουμε πειστεί γι' αυτό, ότι αυτός ο επιστημονικός αντισημιτισμός, που αναγνωρίζει ξεκάθαρα τον τρομερό κίνδυνο αυτής της φυλής για κάθε λαό, μπορεί να είναι μόνο ένας οδηγός, ότι η μεγάλη μάζα όμως θα τον αντιλαμβάνεται πάντα συναισθηματικά – γιατί γνωρίζει τον Εβραίο πρώτα και κύρια σαν τον άνθρωπο στην καθημερινή ζωή που πάντα και παντού ξεχωρίζει – το μέλημά μας πρέπει να είναι να ξυπνήσουμε στον λαό μας το ένστικτο ενάντια στον Εβραϊσμό και να τον ξεσηκώσουμε και να τον υποκινήσουμε, μέχρι να αποφασίσει να ενταχθεί στο κίνημα που είναι πρόθυμο να αντεπεξέλθει στις συνέπειες. (*Μπράβο και χειροκροτήματα.*)

Όταν μερικοί μας λένε: Το αν θα πετύχετε εξαρτάται τελικά από το αν έχετε αρκετά χρήματα κ.λπ., τότε νομίζω ότι μπορώ να πω το εξής: Ακόμη και η δύναμη του χρήματος είναι κατά κάποιο τρόπο περιορισμένη, υπάρχει ένα ορισμένο όριο πέρα από το οποίο πλέον δεν κυβερνά το χρήμα αλλά η αλήθεια και όλοι μας γνωρίζουμε ότι, μόλις τα εκατομμύρια των εργατών μας συνειδητοποιήσουν ποιοι είναι οι ηγέτες που τους υπόσχονται σήμερα ότι θα τους οδηγήσουν σε ένα μακάριο μελλοντικό βασίλειο, όταν καταλάβουν ότι παντού διακυβεύεται ο χρυσός, θα πετάξουν το χρυσό στα μούτρα τους και θα πουν: Κρατήστε το χρυσό σας και μη νομίζετε ότι μπορείτε να μας εξαγοράσετε. (Μπράβο!)

Και είναι λιγότερο πιθανό να απελπιστούμε αν ίσως είμαστε ακόμα μόνοι μας, αν σήμερα, όπου κι αν πάμε, βλέπουμε πιθανούς υποστηρικτές αλλά πουθενά το θάρρος να ενταχθούν στην οργάνωση. Αυτό δεν πρέπει να μας παραπλανήσει, αποδεχτήκαμε τον αγώνα και πρέπει να τον κερδίσουμε. Σας είχα διαβεβαιώσει πριν από τις εκλογές ότι αυτές οι εκλογές δεν θα κρίνουν τη μοίρα της Γερμανίας, ότι μετά από αυτές τις εκλογές δεν θα υπάρξει ανάκαμψη και, ήδη σήμερα, νομίζω ότι οι περισσότεροι από εσάς θα συμφωνήσετε μαζί μου.*

Μπορούσα να το προβλέψω τότε, γιατί ήξερα ότι το θάρρος και η θέληση για δράση απουσίαζαν παντού και σαν προεκλογικό μας πρόγραμμα σας είπα μόνο ένα πράγμα: Ας πάνε οι άλλοι σήμερα στις κάλπες, στο Ράιχσταγκ, στα κοινοβούλια και ας ξαπλώσουν στις καρέκλες των λεσχών τους, εμείς θέλουμε να ανεβούμε στα τραπέζια των μπυραριών και να φέρουμε τις μάζες κοντά μας. Τηρήσαμε αυτή την υπόσχεση και θα την τηρήσουμε και στο μέλλον. Ακούραστα και αδιάκοπα, όσο έχουμε μια σπίθα δύναμης μέσα μας και μια ανάσα στα πνευμόνια μας, θα βγαίνουμε και θα καλούμε όλο το λαό μας και θα λέμε ξανά και ξανά την αλήθεια μέχρι να αρχίσουμε να ελπίζουμε, ότι αυτή η αλήθεια θα επικρατήσει, ότι τελικά θα έρθει η μέρα που τα λόγια μας θα σιωπήσουν και θα αρχίσει η δράση.

(Θυελλώδη μπράβο και μακροχρόνιο χειροκρότημα.)
(Διάλειμμα και συζήτηση.)

Τελικές παρατηρήσεις από τον ομιλητή Χίτλερ:

Αγαπητοί παρευρισκόμενοι! Δεν είμαστε τόσο τρομεροί όσο ο πρωταρχικός μας εχθρός και δεν μπορούμε να συντρίψουμε τους Εβραίους μόνοι μας, ούτε το φανταζόμαστε ότι είναι τόσο εύκολο. Όμως, έχουμε αποφασίσει να μην έρθουμε με κανένα «αν» και «αλλά», αλλά μόλις το θέμα φτάσει στην λύση, θα γίνει, και θα γίνει διεξοδικά.

Όταν ο κύριος λέει: ότι γι' αυτόν δεν έχει σημασία, κάθε άνθρωπος είναι άνθρωπος – αυτό από μόνο του δεν έχει σημασία για μένα, εφόσον αυτός ο άλλος δεν μπαίνει εμπόδιο στο δρόμο μου. Αν όμως μια μεγάλη φυλή καταστρέφει συστηματικά τις συνθήκες διαβίωσης της δικής μου φυλής, τότε λέω όχι, ανεξάρτητα από το πού «ανήκει». Σε αυτή την περίπτωση, θα έλεγα ότι είμαι από τους ανθρώπους που αν κάποιος με

* Αυτό αφορά τις εκλογές του Ράιχσταγκ και των τοπικών κοινοβουλίων της 6ης Ιουνίου 1920, στις οποίες το NSDAP δεν παρουσίασε κανέναν υποψήφιο.

χτυπήσει στο αριστερό μάγουλο, θα το ανταπέδιδα 2 και 3 φορές. (Μπράβο.)

Τότε ένας κύριος είπε ότι το κίνημά μας θα σήμαινε μια μάχη στην οποία θα παρασυρθεί η εργατική τάξη. Ναι εντάξει, και εσείς (οι σοσιαλδημοκράτες και οι κομμουνιστές) ένας Θεός ξέρει τι βασίλεια στον ουρανό υποσχόσαστε στον λαό μας, όπως έκαναν όλοι οι ανόητοι εδώ και 40 χρόνια και τώρα αντί για το βασίλειο των ουρανών δεν έχουμε παρά ένα σωρό ερείπια, ένα χάος δυστυχίας, αυτό εμείς δεν θα το κάνουμε. (Μπράβο!) Δεν υποσχόμαστε βασίλεια των ουρανών, αλλά μόνο ένα πράγμα, ότι αν είστε πρόθυμοι να πραγματοποιήσετε αυτή τη μεταρρύθμιση στη Γερμανία, ίσως να έρθει και πάλι η εποχή που ο καθένας θα μπορεί να ζήσει. Αν πραγματοποιήσετε τη περίφημη μεταρρύθμιση που επιθυμούν αυτοί οι κύριοι εδώ, θα αντιμετωπίσετε σε ακόμη μικρότερο χρονικό διάστημα την ανάγκη να διακοσμήσετε αυτή τη ζωή με τα ίδια διατάγματα που εκδίδουν τώρα οι ηγέτες τους Τρότσκι και Λένιν: Όσοι δεν είναι πρόθυμοι να πολεμήσουν για τις ευλογίες αυτού του Κράτους, πεθαίνουν.

Τέλος, είπε ότι πολεμούσαν κάθε είδος καπιταλισμού. Αξιότιμοι παρευρισκόμενοι μου! Οι κομμουνιστές μέχρι τώρα έχουν πολεμήσει μόνο το βιομηχανικό κεφάλαιο και ίσως έχουν κρεμάσει μόνο βιομηχανικούς καπιταλιστές. Άλλα πείτε μου έναν Εβραίο καπιταλιστή τον οποίο έχουν κρεμάσει. (Πολύ σωστά!) 300.000 Ρώσοι έχουν δολοφονηθεί στη Ρωσία. Η ίδια η σοβιετική κυβέρνηση το παραδέχεται τώρα. Μεταξύ αυτών των 300.000 δεν υπάρχει ούτε ένας Εβραίος! Άλλα στην ηγεσία περισσότερο από το 90% είναι Εβραίοι. Αυτός είναι διωγμός των Εβραίων ή μάλλον, με την αληθινή έννοια της λέξης, διωγμός των Χριστιανών; (Πολύ σωστά!)

Μετά είπατε ότι πολεμάτε τόσο το δανειακό κεφάλαιο όσο και το βιομηχανικό κεφάλαιο. Άλλα μέχρι τώρα δεν έχετε πολεμήσει ούτε το ένα ούτε το άλλο. Το βιομηχανικό κεφάλαιο δεν μπορείτε να πολεμήσετε, το πολύ να το καταστρέψετε, και μετά να αρχίσετε να το ξαναχτίζετε με 12 ώρες εργασίας. (Πολύ σωστά.) Και το άλλο δεν το πολεμήσατε ποτέ! Από αυτό πληρώνεστε.

(Θυελλώδεις επευφημίες και χειροκροτήματα.)

Στη συνέχεια, ο δεύτερος ομιλητής δήλωσε ότι η αιτία της επανάστασης πρέπει να αναζητηθεί στη φτώχεια. Θα προτιμούσαμε να το θέσουμε ως εξής: Η φτώχεια έχει κάνει ώριμη τη Γερμανία για όσους ήθελαν την επανάσταση· διαβάστε το κείμενο που έγραψε ο κύριος και δάσκαλός τους, που κυβερνούσε ήδη τη Γερμανία εκείνη την εποχή, του Ράθεναου, ο οποίος εξήγησε με ακρίβεια ότι η επανάσταση είχε έναν αληθινό και συνειδητό πρακτικό σκοπό: την εκτόπιση του φεουδαρχικού συστήματος και την αντικατάστασή του από την πλούτοκρατία. Οι κύριοι ήταν οι χρηματοδότες αυτού του ένδοξου κινήματος. Αν η επανάστασή τους σήμαινε έστω και την παραμικρή απειλή για το Κεφάλαιο, τότε στις 9 Νοεμβρίου η εφημερίδα της Φρανκφούρτης (Frankfurter Zeitung) δεν θα είχε ανακοινώσει θριαμβευτικά: «Ο γερμανικός λαός έκανε επανάσταση.» Όταν εμείς κάνουμε την επανάστασή μας, η Frankfurter

Zeitung θα τραγουδήσει μια πολύ διαφορετική μελωδία. (*Δυνατά χειροκροτήματα.*)

Μετά είπατε περαιτέρω: Πριν τον πόλεμο κανείς δεν είχε ακούσει τίποτα για τους Εβραίους. Το ότι δεν ακούσατε τίποτα, είναι ένα λυπηρό γεγονός, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπήρχε. Άλλα πάνω απ' όλα, δεν είναι αλήθεια, γιατί αυτό το κίνημα (το αντισημιτικό) δεν ξεκίνησε μετά τον πόλεμο, αλλά υπάρχει όσο υπάρχουν Εβραίοι. Αν ανατρέξετε στην εβραϊκή ιστορία και διαβάσετε ότι οι Εβραίοι εξολόθρευσαν σταδιακά τις αρχικές φυλές στην Παλαιστίνη με το σπαθί, μπορείτε να φανταστείτε ότι σαν λογική αντίδραση υπήρχε αντισημιτισμός, και υπήρχε σε όλο αυτό το διάστημα μέχρι σήμερα, και οι Φαραώ στην Αίγυπτο ήταν πιθανότατα τόσο αντισημίτες όσο είμαστε εμείς σήμερα. Αν είχατε διαβάσει, πριν από τον πόλεμο, όχι μόνο τους διάσημους συγγραφείς Μορίτζ, Ζάλομον και άλλους – δεν αναφέρω καν εφημερίδες που από πριν έχουν τη σφραγίδα έγκρισης της Συμμαχίας Ισραηλιτών (Alliance Israelite) – θα είχατε ακούσει ότι στην Αυστρία υπήρχε ένα τεράστιο αντισημιτικό κίνημα, αλλά και στη Ρωσία ο λαός προσπαθούσε συνεχώς να ξεσηκωθεί ενάντια στους Εβραίους αιματορουφήχτρες, ότι στη Γαλικία, οι Πολωνοί στέναζαν και δεν δούλευαν πια, και μερικές φορές ξεσηκώνονταν απελπισμένοι ενάντια σε αυτούς τους τρελούς ιδεαλιστές που ήταν καταδικασμένοι να στείλουν το λαό στον πρόωρο τάφο του. Δυστυχώς για εμάς, αρχίσαμε να το καταλαβαίνουμε πολύ αργά, αλλά εσείς λέτε: Πριν από τον πόλεμο, κανείς δεν το είχε ακούσει. Άλλα πραγματικά αξιοθρήνητοι είναι μόνο εκείνοι που το ακούν τώρα και δεν μπορούν ακόμη να βρουν το θάρρος να ανταποκριθούν στο κάλεσμά μας. (*Θυελλώδη μπράβο και χειροκροτήματα.*)

Μετά είπατε περαιτέρω: ο Λένιν έκανε κάποια λάθη. Είμαστε ευγνώμονες που τουλάχιστον παραδέχεστε ότι ο Πάπας σας έχει κάνει λάθη (*Γέλια.*), αλλά μετά δηλώνετε ότι εσείς δεν θα κάνετε αυτά τα λάθη. Πρώτα απ' όλα, εάν 300.000 άνθρωποι απαγχονιστούν στη Γερμανία, εάν ολόκληρη η οικονομία στη Γερμανία καταρρεύσει σύμφωνα με το πρότυπό σας, τότε η δήλωσή σας ότι δεν θα κάνετε τα ίδια λάθη δεν αρκεί. Τότε φαίνεται ότι έχετε κακή ιδέα για όλο το σύστημα του μπολσεβικισμού. Δεν θέλει να βελτιώσει την κατάσταση, αλλά είναι εκεί για να καταστρέψει τις φυλές με αυτά τα λάθη. (*Πολύ σωστά.*) Όταν δηλώνετε σήμερα ότι κάποιος το έκανε στη Ρωσία μέχρι τώρα, αυτό είναι μια θλιβερή δικαιολογία, όταν πρώτα εξολοθρεύεις μια φυλή και μετά καταστρέφεις μια εθνική οικονομία μέχρι το σημείο της τελικής κατάρρευσης και τελικά αυτό το κράτος πρακτικά ζει μόνο από το έλεος των τσαρικών αξιωματικών που οδηγούμενοι από τη βία κάνουν κατακτήσεις γι' αυτό, τότε, κατά τη γνώμη μου, είναι μια παράξενη πολιτική. (*Πολύ σωστά.*) Ένα πράγμα που ξέρω είναι ότι αν δεν έχουμε τη σιδερένια θέληση να σταματήσουμε την τρέλα του πολέμου – αυτή που ο ένας κάνει κομμάτια των άλλον – θα χαθούμε.

Τέλος εξηγείτε ότι ακριβώς επειδή το δανειακό κεφάλαιο είναι διεθνές, δεν μπορούμε να το πολεμήσουμε σε εθνικό επίπεδο, επειδή ο διεθνής κόσμος θα μας μπλοκάρει τα πάντα. Αυτές είναι οι συνέπειες της εμπιστοσύνης στη διεθνή αλληλεγγύη! (*Θυελλώδες χειροκρότημα.*) Αν

δεν μας είχατε κάνει τόσο αδύναμους, δεν θα νοιαζόμασταν αν ο άλλος κόσμος είναι ευχαριστημένος μαζί μας ή όχι. Άλλα όταν εσείς οι ίδιοι παραδέχεστε ότι αυτή η Διεθνής, η οποία πρακτικά κυριαρχεί στη Βρετανία, τη Γαλλία και τη Βόρεια Αμερική, είναι σε θέση να μας αποκλείσει, πιστεύετε τότε ότι ο αγώνας εκεί γίνεται ενάντια στο κεφάλαιο. Όσο υπάρχει αυτή η Γη, τα έθνη ποτέ δεν απελευθερώθηκαν με τη θέληση και τις πράξεις άλλων εθνών, αλλά είτε με τη δική τους δύναμη είτε παρέμειναν λαοί σκλάβων. (*Μπράβο!*)

Και μετά, τελικά, στρέφεστε και στη Βίβλο, και αυτό είναι, τελικά, ένα καλό σημάδι για έναν κομμουνιστή. (*Γέλια.*) Και εξηγείτε ότι, λόγω μιας ιδιόμορφης συμφωνίας της Βίβλου και του προγράμματος του κόμματός μας, είμαι κομμουνιστής. Αυτό που μου λέτε εδώ, μου το είπε ήδη, για παράδειγμα ο κ. δρ. Γκέρλιχ και ο κ. Χόχμαν όταν με κάλεσε*: Αν υπερασπίζεσαι αυτά που έχεις στο πρόγραμμά σου, είσαι κομμουνιστής. Από την άλλη, το «Post» λέει συνέχεια, ότι είμαι ένας αρχι-αντιδραστικός, εντελώς άρρωστος, μιλιταριστής οπισθοδρομικός.

(Φωνές: *To «Post» είναι από μόνο του αντιδραστικό.*)

Θα θέλατε να αντιμετωπίσετε τον αρχισυντάκτη με αυτό και να μου επιτρέψετε να ακούσω; (*Πολλά γέλια και χειροκροτήματα.*) Επίσης, η εφημερίδα «Αγώνας»** τονίζει ξανά και ξανά ότι είμαστε το προπύργιο της αρνητικής αντίδρασης. Γ' αυτό λοιπόν σας προτείνω να πάτε πρώτα στην «Post» και στην «Kampf» και να τους πείτε ότι είμαστε κομμουνιστές και δεν με νοιάζει καθόλου πώς με αποκαλούν, αν λένε ότι είμαι αντιδραστικός, πανγερμανιστής, ένας Γιούνκερ, μεγαλοβιομήχανος ή κομμουνιστής – είμαι και θα παραμείνω Γερμανός εθνικοσοσιαλιστής και έχω το πρόγραμμά μου μπροστά μου και θα το ακολουθήσω, όπως είπα πριν, μέχρι την τελευταία σπίθα των δυνάμεών μου και την τελευταία πνοή στα πνευμόνια μου.

(*Μεγάλης διάρκειας θυελλώδη μπράβο και χειροκροτήματα.*)

Ο Πρόεδρος ευχαριστεί για την πολυάριθμη παρουσία
και κλείνει τη συνεδρίαση.

* Ο δρ. Φριτς Γκέρλιχ έχει χαρακτηριστεί από τον Ντίτριχ Έκαρτ σαν «κεφαλαιώδης εβραϊστής». Βλέπε «München Neue Nachrichten» No. 195 της 15ης Μαΐου 1920, σελ. 3. Ο Γκέοργκ Χόχμαν ήταν βουλευτής του Γερμανικού Δημοκρατικού Κόμματος (Deutschen Demokratischen Partei).

** Η «Der Kampf», ήταν η εφημερίδα των Ανεξάρτητων Σοσιαλδημοκρατών στο Μόναχο, ((USPD – Unabhängige Sozialdemokratische Partei Deutschlands). Η Münchener Post ήταν μια σοσιαλιστική εφημερίδα που κυκλοφορούσε στο Μόναχο.